

«FULL 24»

Revista literària de Sant Jordi

Curs 2022/2023

Abril 2023 Setmana literària (17 al 21 d'abril)

Benvolgudes famílies,

Aquest curs hem tornat a viure de nou la setmana literària a l'escola i us presentem el nou exemplar de la revista de l'escola "Full 24".

Estimem els llibres i tot el que la literatura ens aporta: coneixement, diversió, imaginació, esperit crític...

És per això que durant la setmana hem realitzat un munt d'activitats a l'escola:

Hem rebut la visita d'autores i autors literaris com la Núria Prades, la Rosa Fité, Toni de la Tresca, Andreu Galán...

Com cada curs, hem participat al Cercallibres del barri fent activitats a la Bibliomusicineteca, al CC Albareda...

Hem muntat la paradeta de llibres per a tot l'alumnat, les classes han rebut un lot de llibres per a les biblioteques d'aula, hem fet manualitats, propostes literàries manipulatives, microambients amb la temàtica de Sant Jordi i la literatura, redacció de contes a educació infantil i primària, explicació de contes per part de les famílies de les diferents aules, ambientació de l'aula de psicomotricitat, ambientació de la biblioteca, xocolatada, etc.

En resum, hem fet un munt d'activitats que podeu veure reflectides a la pàgina web de l'escola <https://agora.xtec.cat/escpoble-sec/>

A continuació us deixem un tast de les produccions literàries que han fet tots els alumnes de l'escola.

Desitgem que gaudiu de la nostra revista literària!!!

Salutacions,

Elisabet Egea Guitart

Directora Escola Poble-sec

EL CAVALL

SALVATGE

HI HAVIA UNA VEGADA, UN CAVALL SALVATGE QUE ES DEIA "PAQUITO" I LA SEVA
GERMANA "MARIETA". VIVIEN A LA MUNTANYA.
A DALT D'AQUESTA MUNTANYA HI HAVIA UN CASTELL ON VIVIA UN REI, LA REINA
I LA PRINCESA.

UN DIA LA PRINCESA VA ANAR A PASSEJAR I PEL CAMÍ, ES VA TROBAR AL PAQUITO I A LA MARIETA I LI VAN PREGUNTAR ON ANAVA. LA PRINCESA VA DIR QUE ANAVA AL PRAT A COLLIR FLORS. LA VAN ACOMPANYAR I ES VAN TROBAR AMB MOLTES ROSES. LA PRINCESA LES VA AGAFAR PER REGALAR A LA REINA. LA PRINCESA VA DIR AL PAQUITO I A LA MARIETA SI VOLIEN ANAR A CASA SEVA A JUGAR I VAN DIR QUE SÍ.

VAN ANAR TOTS JUNTS AL CASTELL I VAN JUGAR A CAVALLERS. ES VAN FER
MOLT AMICS PER SEMPRE.
I VET AQUÍ UN GOS I VET AQUÍ UN GAT QUE AQUEST CONTE JA S'HA ACABAT.

EL SUAU I ELS COLORES

DE LA

PRIMAVERA

VET AQUÍ UNA VEGADA UN GATET QUE ES DEIA SUAUAU
"PERQUÈ ERA MOLT TOU", VA ANAR A PASSEJAR PEL
BOSC, PERÒ ES VA FER DE NIT I NO VA SABER TORNAR A
CASA.

ENFILANT-SE A UN ARBRE ES VA TROBAR A LA FADA DE LA
PRIMAVERA. MIAAAAAAAUU!!!!!!
SUAU, AMB LA MEVA MÀGIA BAIXARÉ EL NÚVOL DE LA SON
QUE ET PORTARÀ A CASA.

VA SOBREVOLAR TOT EL CEL, PERÒ DE SOBTE ES VA
POSAR A PLOURE I VA SORTIR L'ARC DE SANT MARTÍ.

LA FADA DE LA PRIMAVERA AMB LA SEVA MÀGIA L'HAVIA
AJUDAT A TORNAR A CASA! QUINA SORT!

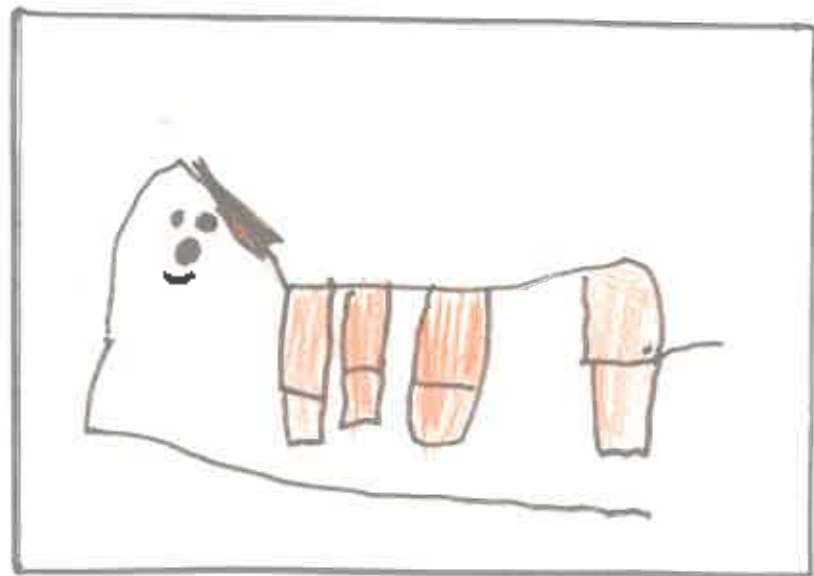
HI HAVIA UNA VEGADA UN DRAC QUE FEIA PIZZES PER A LA GENT I MENJAVA SIRENES. UNA SIRENA AL SEU PALAU ESTÀ DORMINT AMB UNA PIZZA.

EL CAVALLEK VOL MAIK AL DRAC PERQUE ES MENJA A LES SIRENES. PERÒ UN UNICORN VOLA A CASA DEL DRAC AMB UNA PANTERA I UN LLEÓ, AGAFA LA PIZZA I LI PORTA A LA SIRENA.

EL CAVALLER MATA AL DRAC PERÒ QUAN ARRIBA A CASA
NO LLIGA EL CAVALL, I EL CAVALL MARXA CORRENTS.

FOC AL PARC

VET AQUÍ UNA VEGADA UNA BOMBERA QUE ESTAVA AL PARC DE BOMBERS
QUAN DE SOBTE, VA ARRIBAR UNA TRUCADA D'UNS NENS I UNES NENES:
"AJUDA, AJUDA! HI HA FOC AL PARC DE LA PRIMAVERA !!"

ELS BOMBERS I LES BOMBERES VAN PUJAR CORRENTS AL CAMIÓ I
AMB EL GAS I LA MANEGA A PUNT, VAN APAGAR EL FOC
DE SEGUIDA I AIXÍ VAN SALVAR EL PARC DE L'INCENDI.
I CONTE, CONTAT JA S'HA ACABAT!

HI HAVIA UNA VEGADA UNA PRINCESA QUE VIVIA EN UN BOSCH I ES DE LA PITCA.

ESTAVAMOLTTRISTAPERQUENOTROBAVAALASENAFAMILIA.

VA APAREIXER UN DRAC QUE ES DEIA SU SO I ALVEURE A LA NENA
PLORANT, LI VA PREGUNTAR QUE LI PASSAVA. LA PITCH, ALVEURE EL
DRAC ES VA ESPANTAR MOLT. ES PENSAVA QUE ERA DOLEM.

PERÒ ELL LI VA SOMRIURE I LI VA DIR QUE ENOM ÉS VOL IA

AJUDAR-LA.

VAN COMENÇAR A BU SCAR A LA MAREI AL PARE PER TOTAR REV, PERÒ
ES VA FER DENITIVAN ANAR A ESCANSAR A LA COVA DE XOLOLATA DEL DRAC.

ELLA VA CUIDAR MOLT; AMB EL FOC QUE TREIA DE LA BOCA VA FER UN
LLAR DE FOC PER ESCALFAR-LA.

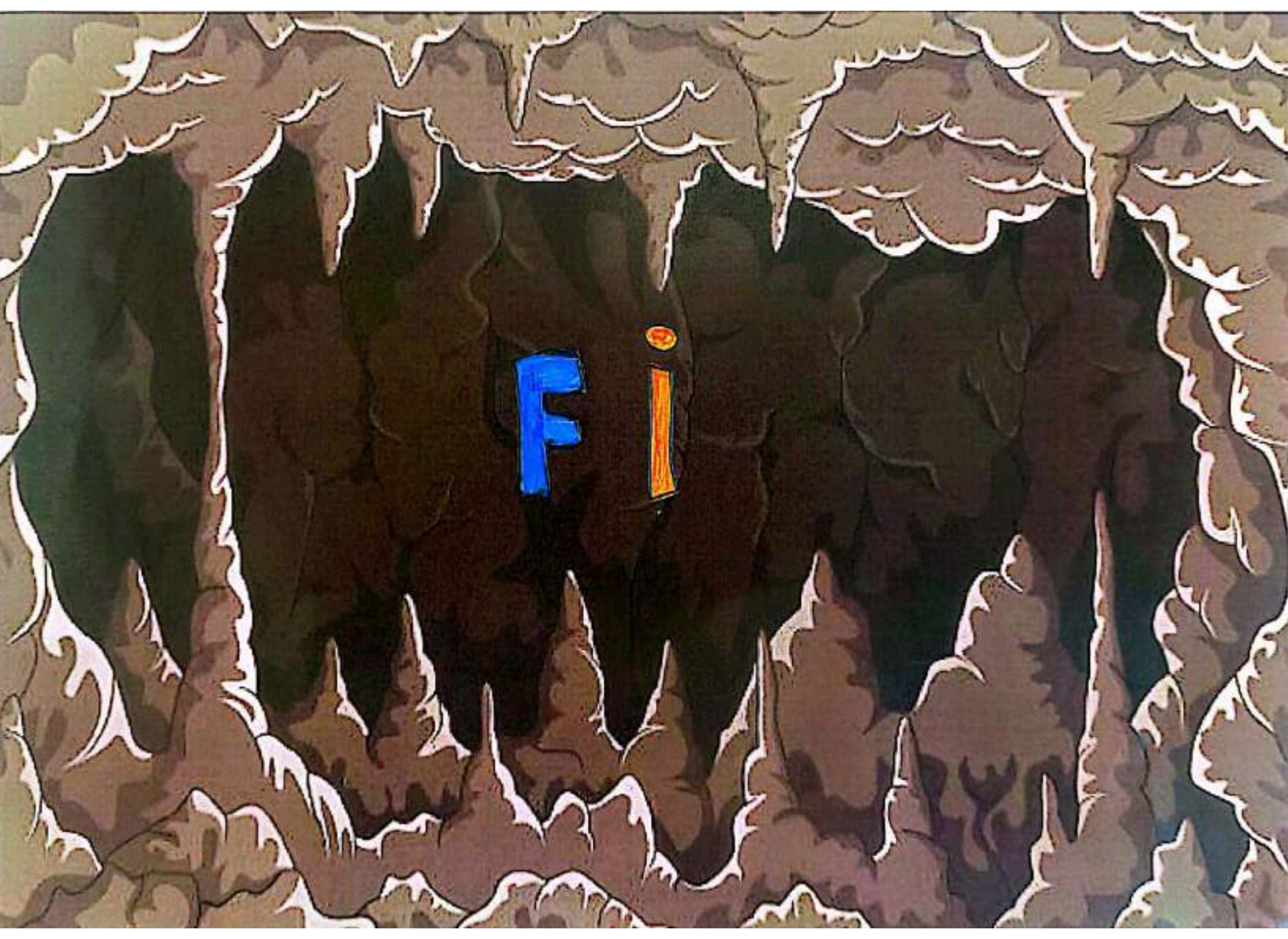
LA PITHI I EL SUSO ES VAN FER MOLT AMICS. I ELLIVA PRESENTAR

FINALMENT, SE IN VAN ANAR A VIURE TOT JUNTS A LA COVA DE XOCOLATA DEL DRAC

ELLE
COLLAIRE ET
MAGIC

"LES FRUITES" E15-B

HI HAVIA UNA VEGADA UN UNICORN QUE SEMPRE ANAVA A PASSEJAR PER LA PLATJA. UN DIA ES VA TROBAR UNA SIRENA PLORANT, PERQUE VOLIA

PROVAR LA XOCOLATA I NO SABIA COM.

L' L'UNICORN LI VA FER UN COLLARET MÀGIC AMB UNA PETXINA, QUE

VA CONVERTIR A SIRENA EN UNA NENA. ARA ES DIRIA VALENTINA. AQUESTA, MOLT

CONTENTA VA PUJAR SOBRE L'UNICORN I VAN ANAR A BUSCAR LA XOCOLATA.

DINS DEL BOSC VAN TROBAR UN CASTELL I VAN PREGUNTAR
A LA REINA QUE HI VIUVA. AQUESTA, ELS HI VA DIR QUE PER
TROBAR LA XOCOLATA, HAVIEN DE PASSAR PER LES MUNTANYES NEVADES.

QUAN LES ESTAVEN TRAVERSANT, SE'LS HIVA A RAREIXER UN DRAC QUE SE'LS VOLIA MENJAR. ELLS, VAN CRIDAR QUE VENIEN DE PART DE LA REINA. COM QUE EL DRAC ERA AMIC SEU, ELS VA DEIXAR PASSAR.

FINALMENT VAN TROBAR LA XOCOLATERIA AL COSTAT D'UN PARC
AMB TOBOGANTS. LA XOCOLATERA ELS HI VA DIR QUE EL MILLOR
QUE HI HA, ÉS MENJAR PASTÍS DE XOCOLATA AMB FRUITES!

DES D'AQUELL DIA, CADA VEGADA QUE LA SIRENA VOL COVERTIR-SE
EN VALENTINA, ES POSA EL COLIARET I CAIDA L'UNICORN!

ELS DRACS

DE L'ESPAI

classe de Primer A
L'ESPAI

Vet aquí que una vegada hi havia un drac que vivia a l'espai en una galàxia molt llunyana anomenada Galactus.

El Galac que així es deia el drac vivia amb els seus 15 fills als quals havia de cuidar tot sol ja que la seva dona estava morta.

Un drac negre i malvat havia mort a la mare dels seus fills mossegant-li el coll amb els seus queiscals que traïen venú. El Galac vivia al planeta Arda que estava a la Galàxia Galactus.

Aquest planeta era de color blau i ple de volcans que estaven en erupció constant. Només hi vivien animals i els dracs eren els que tenien més poder ja que nedaven, volaven, corrien... Els dracs negres eren molt dolents i volien acabar amb totes les espècies d'animals fins i tot amb els altres dracs.

Un dia van anar a capturar els 15 fills del Galac. Van atrapar a tots menys al més petit el núm. 15 que es va amagar darrere d'una cabra.

Els dracs negres se'n van emportar els 14 dragonets petits a una cova tancada amb una gran pedra. La cova estava molt vigilada per tota l'especie de dracs negres.

Després de pensar i rumiar molt va demanar ajuda al drac petit 15 que era molt espavilat.

El drac petit va despistar als dracs negres volant fent tombarelles per l'aire i mentrestant el Galad va treure foc per la seva gran boca i va desfer la roca que tapava la cova on estaven atrapats els seus fills. Al veure que estaven alliberats van sortir volant a corre-cuita cap a casa seva. En arribar a la cova on vivien el pare va comptar els fills i es va adonar que només hi havia 14. El fill n'úm 15 hi faltava segurament l'havien capturat els dracs negres.

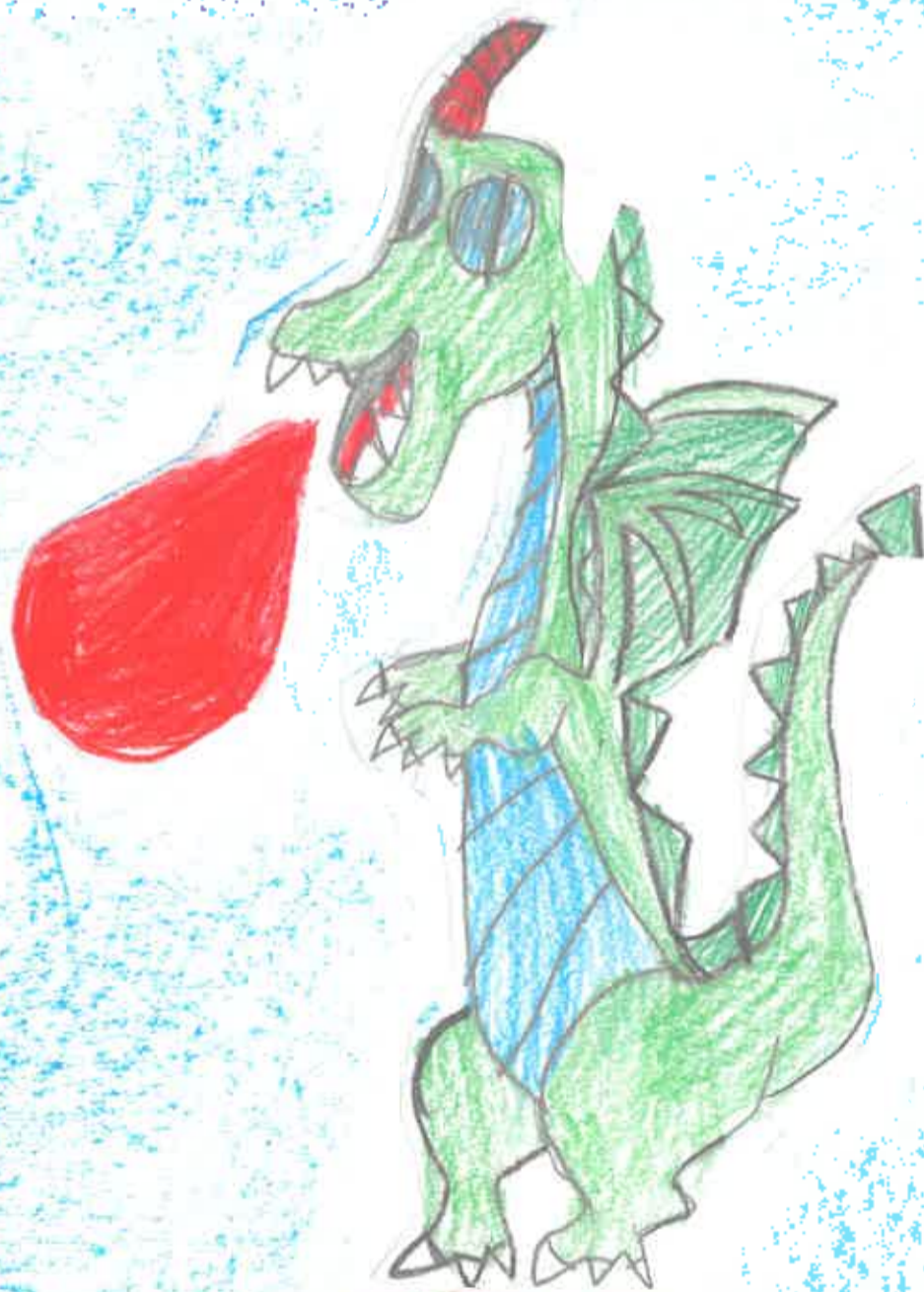

El Galac no sabia on el tenien
amagat i com era molt enginyós va
fabricar una màquina
per geocalitrear el fill
petit. Va descobrir que estava
tancat dins del cràter d'un volcà
tapat amb una enorme pedra. Aí sí
que amb la màquina es va tornar
a fer gran i va cremar la gran
roca amb una forta flamarada.

Els dracs d'aquest planeta menjaven estrelles
per poder treure foc i afortunadament
hi havia moltes a la galàxia Galactus.
Tota la família del Galac va marxar
a viure a un altre planeta més tranquil
on van viure felixos menjant milers d'estre-
lles.

Fi

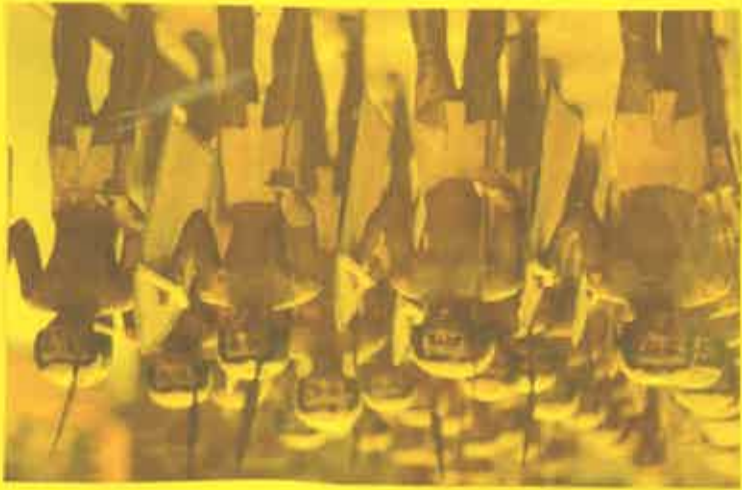
Autors i autores

Lea Astar
Rohmat Boddere
Amal Bilal
Victoria Cabra
Hram Fatima
Christopher
Salsabil Hajra
Sami Idichel
Manu Izquierdo
Isha Iman Jared
Max Jimenez
Ansa Kumar
Nil Milani Raig
Regina Perez
SEBASTIAN
Samuele Ranaboldo
Uma Rosenblum
Arush Roufi
Nora Ruiz
Yanissa Scoglio
Nina Scott
Eli Volpi

Sameer Warji

AMTGA

PERLEBAT

WATGEN

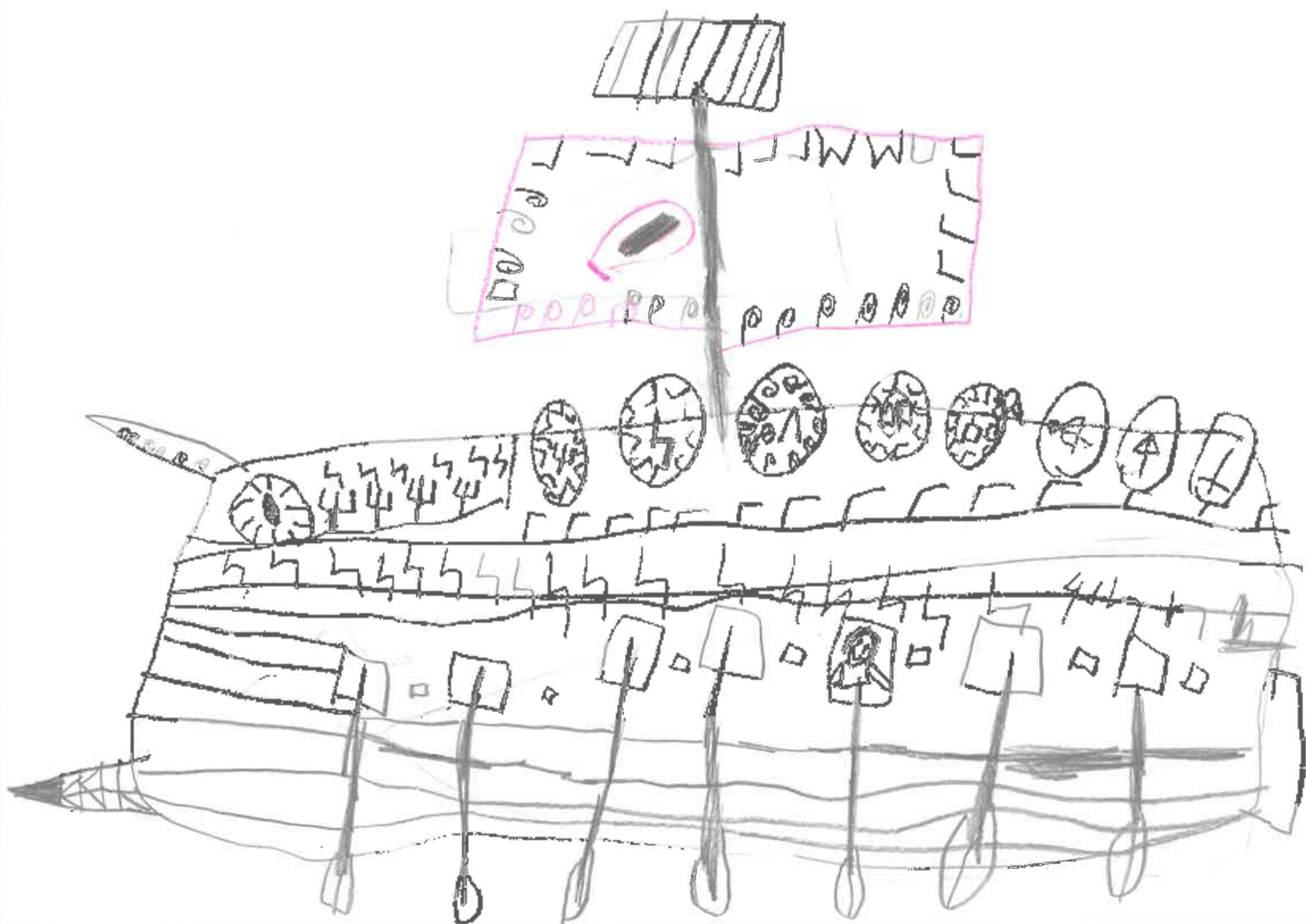
ERS GRECS

ELS GRECS VIATGEN PER L'EDAT ANTIGA

Hi havia una vegada un drac marí que viatjava en el temps, ensinistrat pels egipcis i els romans, contra el que els grecs havien de lluitar. El drac llançava foc pel pit, es menjava els grecs d'un en un sense hi matar-los.

Armats amb llances, espases i escuts els grecs es
dirigeixen cap a l'estret de Gibraltar,
amb el vaixell *Mossos*, navegant pel mar Mediterrani
a la recerca de la cova del drac.

Abans d'arribar a la cova del drac es
troben amb els egipcis i comença la
batalla. Les llances volaven
d'un vaixell a

l'altre, un grup de sirenes van emergir de l'aigua i
atrapaven les llances al vol, altre grup de sirenes
van arrabatar les espases i totes les armes als
grecs i als egipcis, les amaven guardant al fons del mar
per defensar-se si les atacaven
persones dolentes.

Quan es van quedar sense llances i sense forces

els grecs i els egipcis van començar a parlar, com

que els seus idiomes eren diferents i no s'entenen, es

van posar a riure, el riure es va anar

contagiant, de tan contents que

estaven es van posar a cantar i van acabar fent-se amics

Els grecs van continuar cap a la cova del drac, van

desembarcar per agafar menjar i aigua i de camí

es van trobar amb el déu Apol·lo que estava inten-

tant matar a la serp Pitó, però va venir un minotaure,

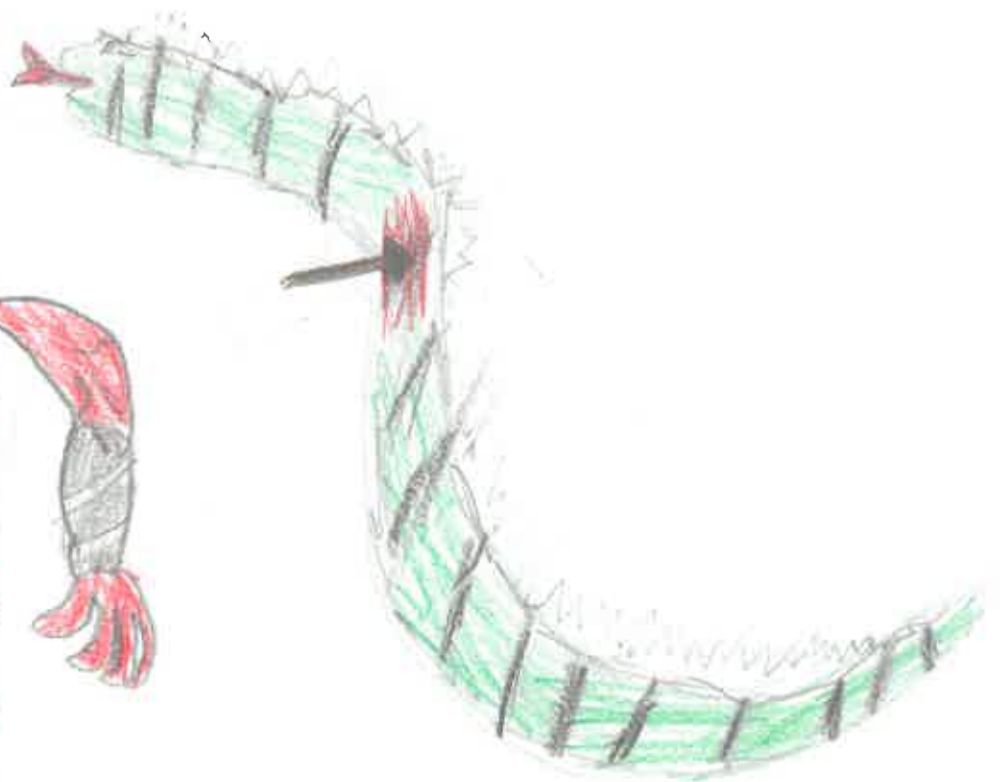
amic de la serp, va agafar per sorpresa a Apol·lo. Amb la

seua fletxa va travessar el cor del minotaure i de la

serp a la vegada i el cor del minotaure estava també

d'amor que la fletxa no va gosar matar-lo i va contagiar

a la serp Pitó que es va tornar bona i amable.

Em venne el que havia passat els grecs van pensar que aquella
fletxa plena d'amor els serviria per vencer el drac
sense haver de matar-lo. Amb el permis d'Apol·lo van
agafar-li man continuare came, quan van arribar
es van

trobar amb els egipcis i els romans que
els havien preparat una festa sorpresa a la
qual van assistir tots els deus i deesses de
l'Olimp.

Els grecs van gaudir de la festa i van regalar la

Netxa de l'amor als seus deus que la custodiaven i fan

servir quan convocés.

Fi

Els autors del llibre són:

VIOLETA

AJINARA

MANAHIL

DANA

JOAN

BUSHI

JULIET

Adèle

ALBA

SALIHA

ESHAAL

ZOE

irene

TOMAS

IRIK

MARIA

Gael

Olivia

MAYER

ENZO

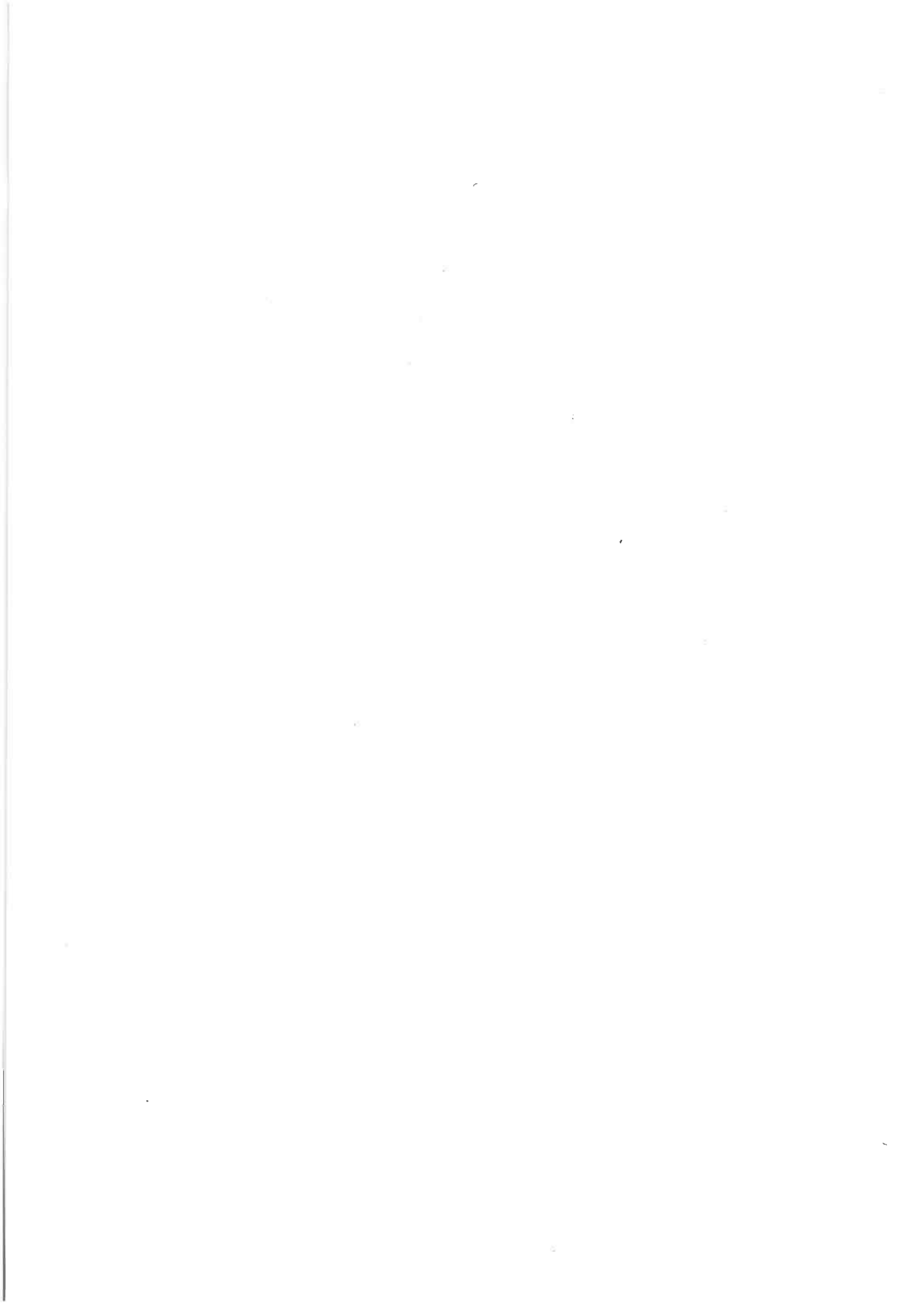
GUILLEM

IBRAHIM

DAVID

MOMINA

SAMI

L A L L I A

i

EL MONS T ke

OBRI R

TANCAR

2nA

Hi havia una vegada una tribu que vivia a la selva amazònica. Cada dia aprofitaven les últimes hores de la jornada per cantar, ballar o descansar. Quan plovia preferien quedar-se a casa conversant o dibuixant.

Una nit de lluna nova, on què hi havia una forta tempesta, tots van anar a dormir molt d'hora. Ets menys la Lia.

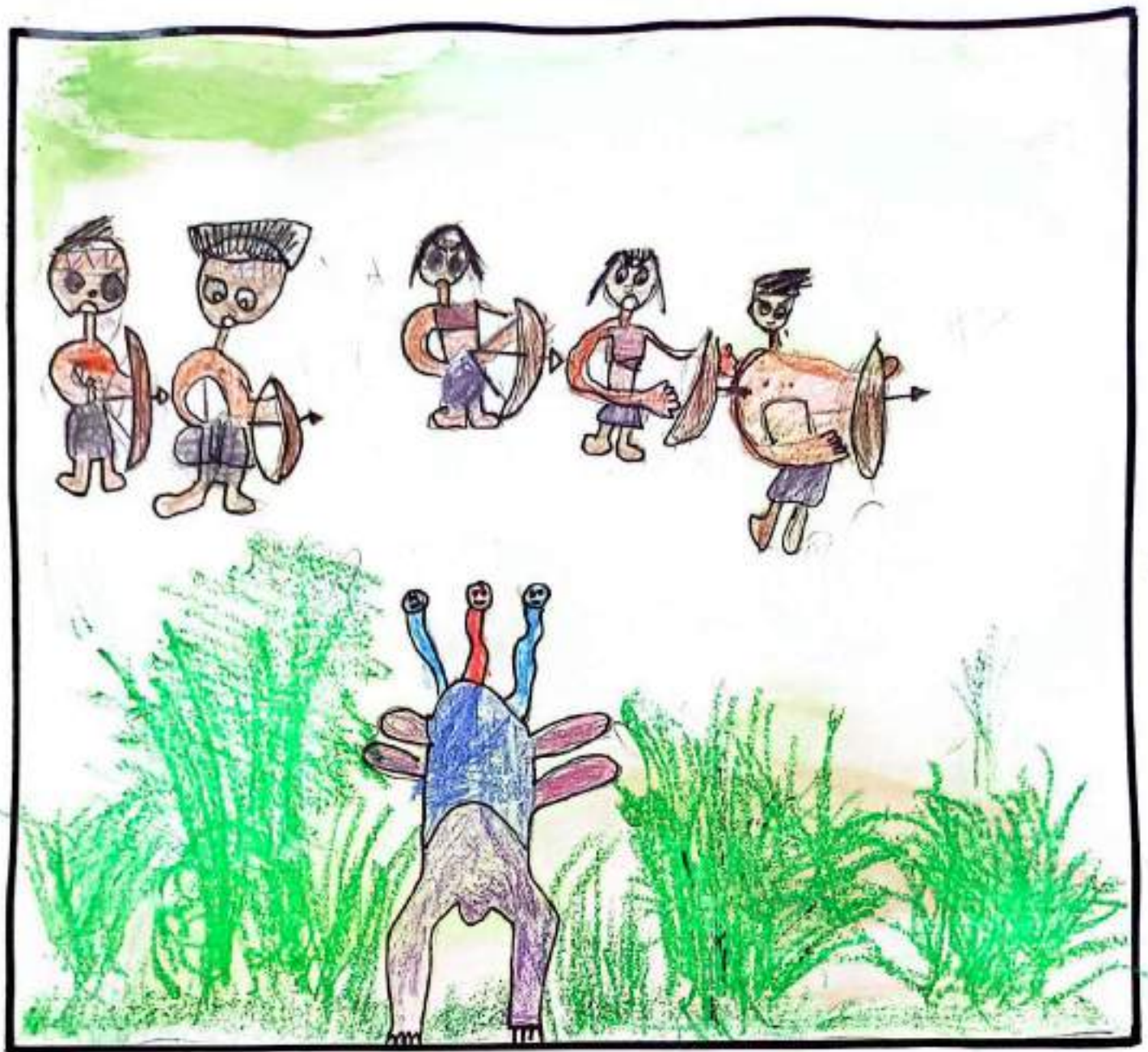

Es tractava d'una de les millors caçadores del poble.
Tot i que els seus pares no volien que sortís sola, ella
va esperar a que l'home dormís per agafar
el seu arc i anar a caçar.

Estava a punt de disparar a un mico quan un mosquit gegant
va picar-li al front. Tot i sentir una forta punxada
va decidir continuar endavant.

De cop i volta va començar a sentir una sensació molt estranya. Un dolor molt fort al coll i de cop va notar com li sortien dos nous caps. Tan espantada estava que va decidir tornar ràpid amb la família. Les extremitats s'havien convertit en quatre fortes potes, que acabaven en unges. Tota la pell es va endurir i cobrir d'escates gruixudes. El dolor al coll era terrible. De sobte va veure davant d'ella una cosa molt llarga acabada en punxa.

quan la Lia va arribar al poblat va sentir molta por.
Ningú dormia. Tothom s'havia despertat perquè les seves potes
feien molt soroll al caminar.

Estava irreconeixible. Tothom l'apuntava amb dards. Quan van
adonar-se que la Lia havia desaparegut van pensar que
aquell monstre era el culpable. Acte seguit van
disparar-li i va caure a terra. No era mort. Els dards
l'havien anestesiat.

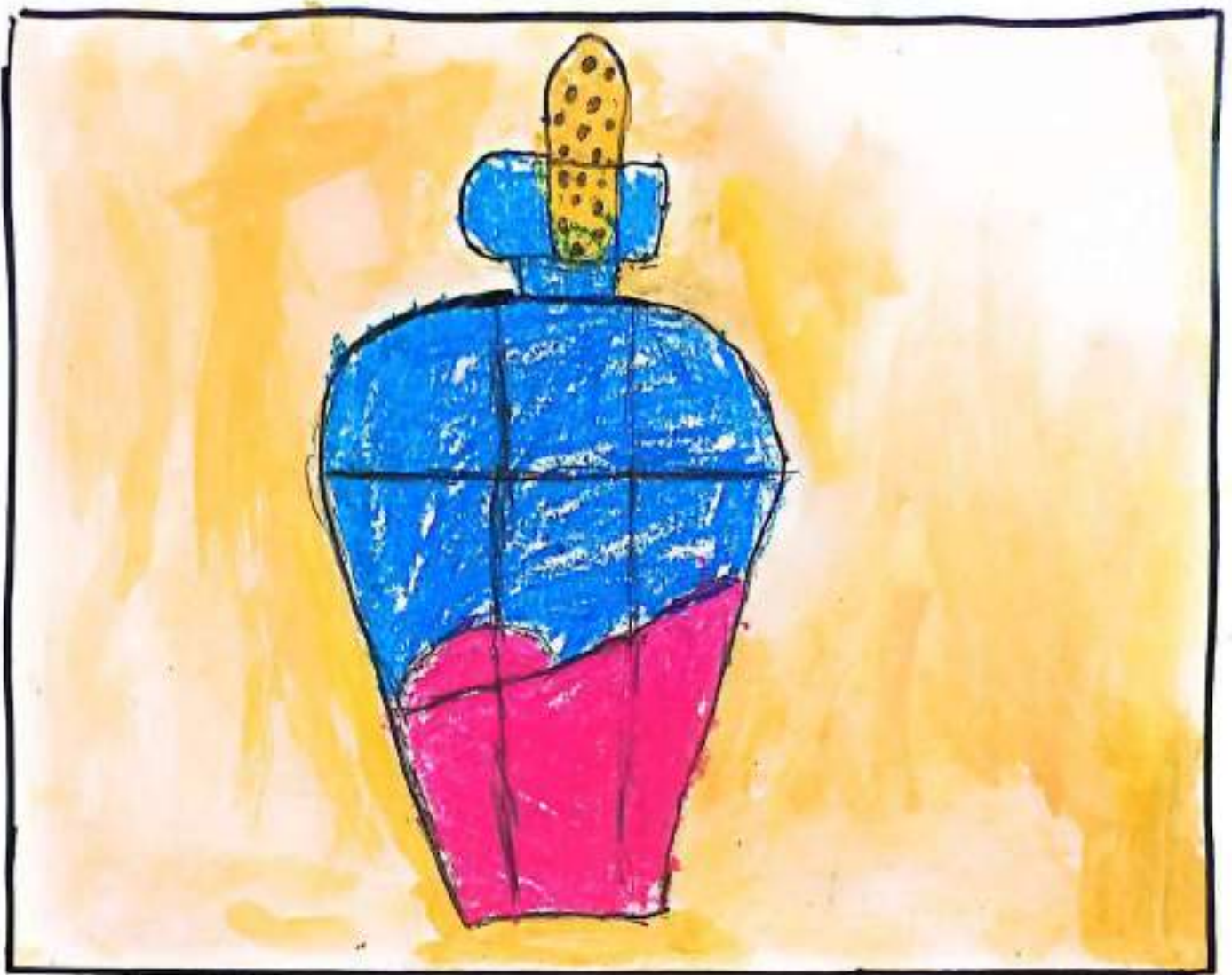

Quan va despertar les intentar comunicar-se
demostrar per oralment.

La dona més sàvia de la tribu coneixia un cas
similari. Volia saber si es tractava d'un cas del
que li havien parlat els seus avantpassats.

Li van entregar una roca i una branca
per veure si sabia escriure el seu
nom. Dit i fet. El roblat va llegir les tres lletres
que demostraven que ella era la Lia.

Tots els membres de la tribu es van reunir per decidir com ajudar la Lia.

Van estar d'acord en investigar les plantes, fruits i herbes que tenien al poblat. Van fer moltes hipòtesis i experiments. Res donava resultat fins que un dia van trobar la fórmula per tornar a la Lia el seu aspecte de sempre.

Des d'aquell dia sempre recorden l'importància d'intentar ajudar als altres, de treballar en equip i de no perdre mai l'esperança ni la paciència.

AUTORS/ES

1. Omar Akhndaf
2. Alcha Ben Ali
3. Karima Boufekar
4. Marius Gano
5. Miza El Mearuti
6. Manuele Gannito
7. Santiago Guzmán Uribe
8. ^{50%} Katal chathan
9. Salome Lavahondo
10. Yara Felice Leites
11. Minahil chudry mehmed boota
12. Jacob J. Moha
13. Abigail Rondon
14. Rayan Shahid
15. ^{yusra Fattil} YUSRA TOUL.
16. REHMAN SAEED
17. Rishov
18. Lur X. Tolosa Arcom
19. Mahi Sharma
20. Zainab Yaqoob Bibi

L A L L i A

i

E L M O N S T R E

2nA

OBRIR

TANCAR

L A

R O S A

M A G I C A

AUTORS

1. AHAD AHMAD

2. ANAYA NOOR ATIF

3. Sara maroon

4. Paulo dos Santos

5. Lou Engelke Marc

6. Breynel Ferreras

7. CRISTOPHER GARCIA

8. Adam Halout

9. RABIA HASSAN

10. Eshaal Javed

11. Liz Kamoege

12. Ryan Lal

13. Iker Lujan

14. Nour Bellebna

15. Ayyan Muhammad

16. Zakaria Muhammad

17. Camila Muñoz

18. Adam Ouyachou

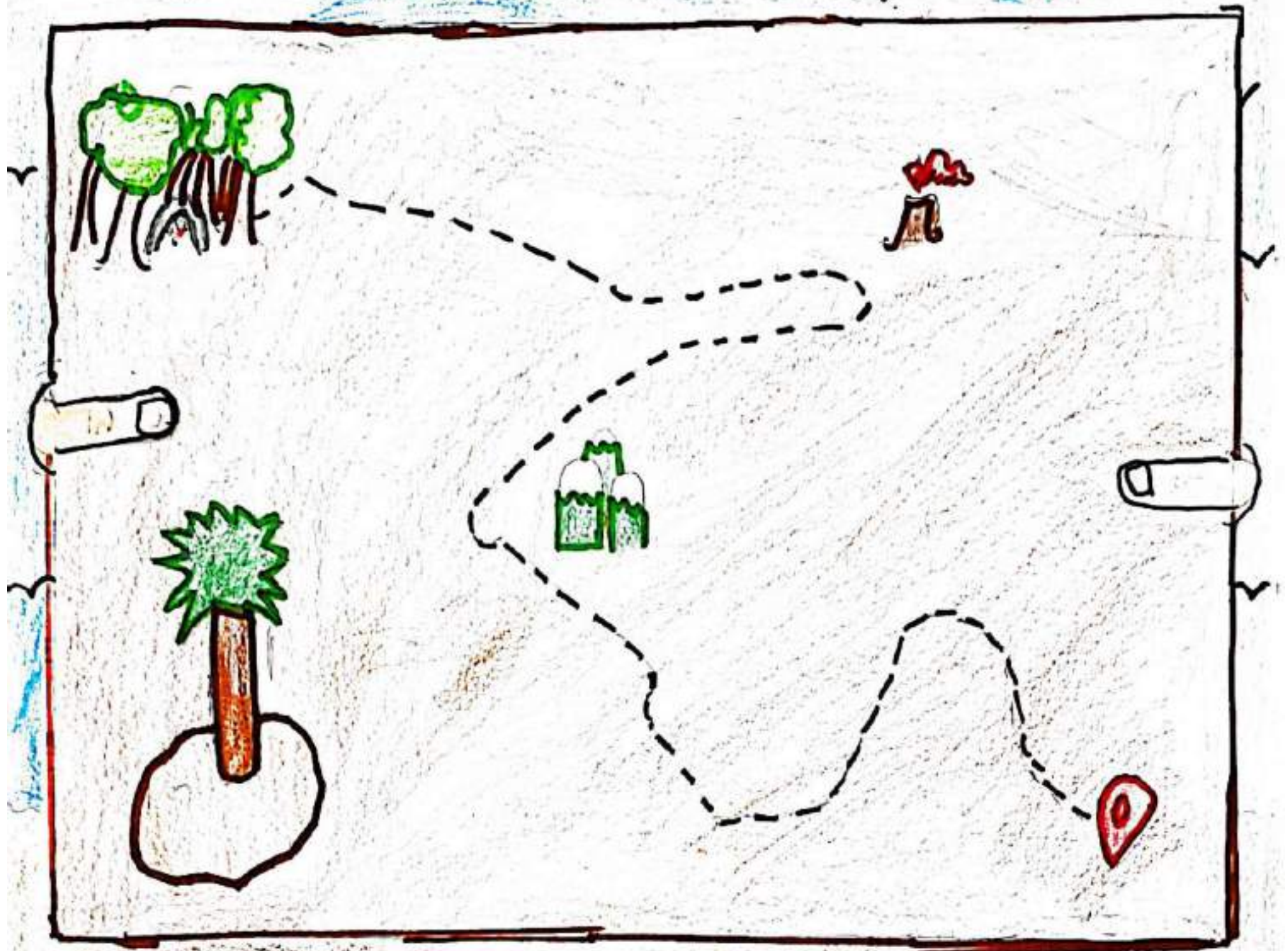
19. Mikel Patel

20. Fidel Sanchis

21. Romy Viste

Hi havia una neyada un equip de científics /ques
que estaven estudiant les meduses que estaven al voltant d'una illa.

Mentre estaven investigant les meduses i l'aigua del mar, van trobar una ampolla que tenia a dins un mapa secret.

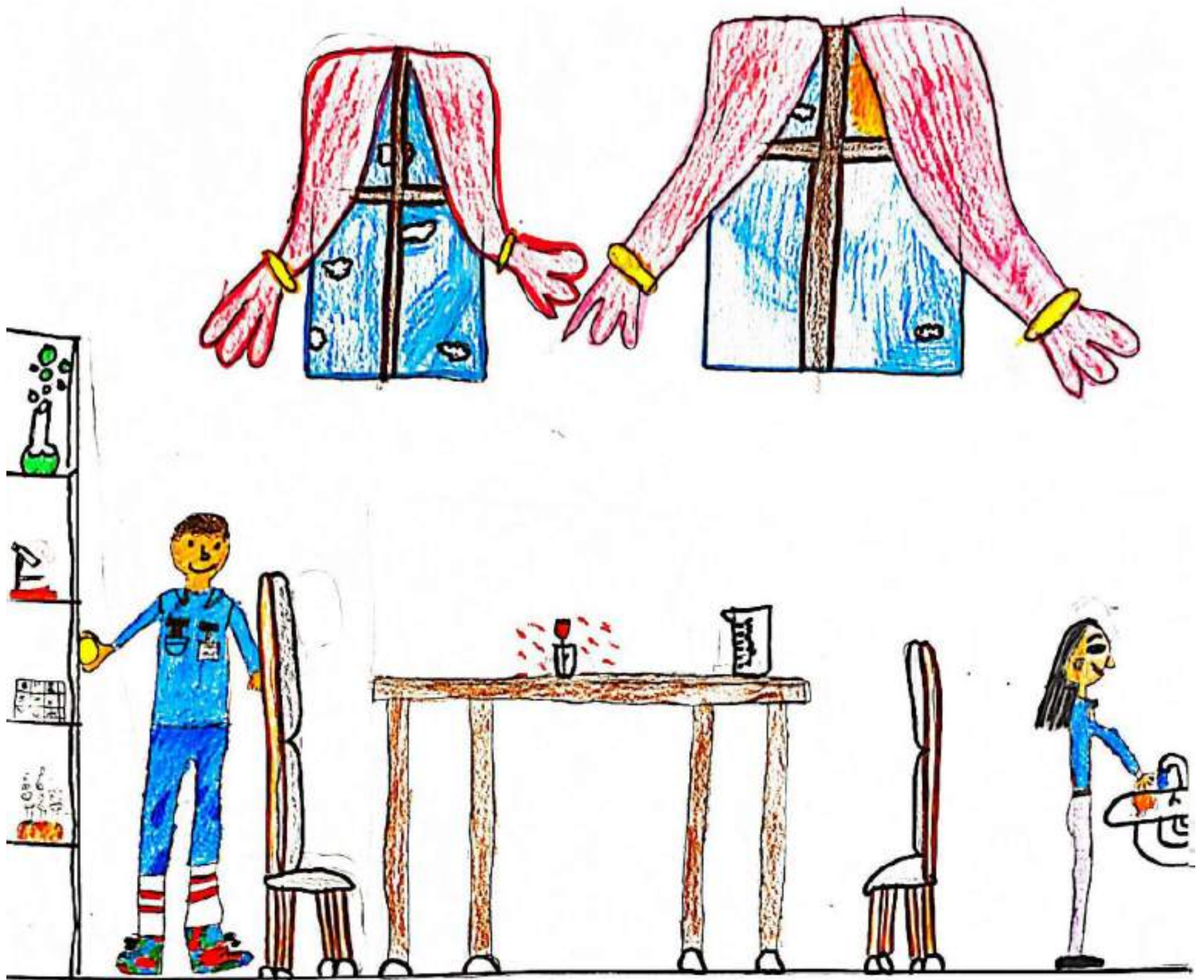
Quan van mirar el Mapa van decidir seguir
el Camí que estava dibuixat i els va portar
cap a un bosc màgic.

Al final del bosc hi havia una cova i a dins d'aquesta una rosa
preciosa. Van estar una estona pensant què fer i al final van
decidir agafar-la.

Quan la van agafar, la cova va començar a caure i van haver de sortir corrents esquivant les pedres que anaven caient del sostre.

Quan van arribar al laboratori van veure que
cada com que li queia un petal aquest
ES CONVERTIA EN UN LLIBRE CIENTÍFIC MOLT
interessant.

Els científics i científiques van decidir fer una biblioteca amb aquelles llibres. se'ls van llegir per aprendre i ser millors científics i científiques. I una rosa han trobat i aquest conte s'ha acabat.

EL IRRESOR
DE LA MONIJA

3r A

Curs 2022-2023

Hi havia una vegada, un dia molt fred d'hivern,
un nen i una nena que es deien Joan i Adriana. Eren
alpinistes i els hi agradava fer junts moltes Aventures.
un dia, van fer una excursió a la muntanya de
Montserrat. Com que a la nit hi havia^h molt de
fred estava gelada, però s'havien equipat molt bé
per a la ocasió. Anaven ben abrigats i portaven
un casc, botes i una corda. A la seva motxilla duien
menjar, una cantimplora, una llanterna, roba i
una petita farmaciola per si tenien algun accident.

Passajant per la muntanya van veure una cosa estranya i es van apropar. Era una ampolla de vidre i semblava que dins hi hauria un paper.

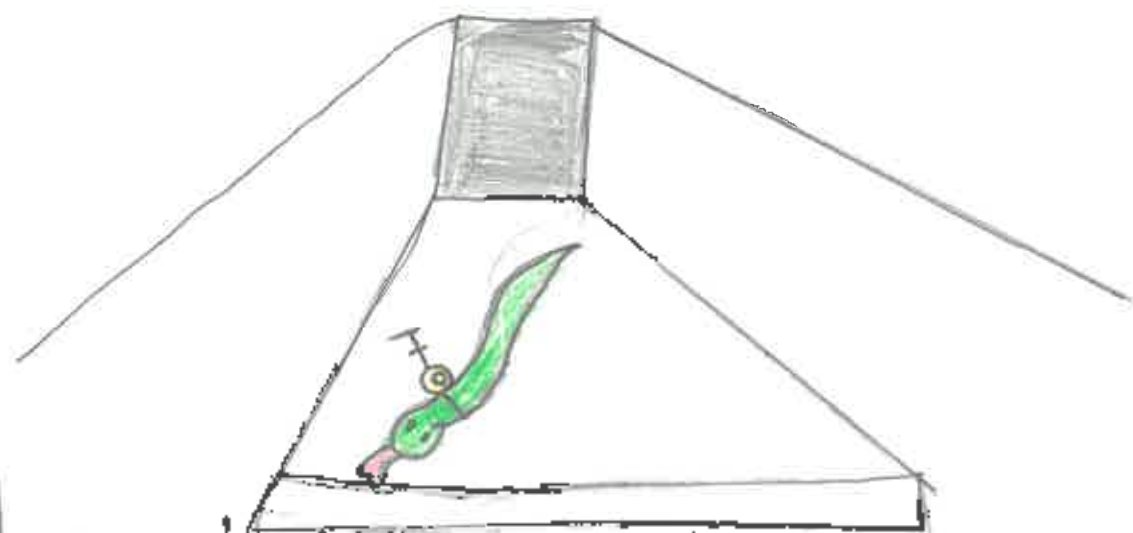
La van obrir i es van adonar que era un mapa del tresor! Mira, Joan! Hem trobat un mapa i sembla que es d'un tresor perdut per la muntanya. Tograria que el busgessim?

- Si, sembla molt interesant. Som-hi!

El Joan i l'Ariadna van començar a buscar el tresor guiant-se pel mapa. Van caminar durant moltes hores fins arribar a un temple de pedra amagat que estava en ruïnes. Van entrar i enganxat a l'entrada van veure un cartell que posava "Perill! For d'aquí". - Mira aquest cartell, Joan! Creus que hauríem de marxar d'aquí? - Sembla perillós, però nosaltres som valents, Ariadna. Entrem al temple!"

Quan van entrar al temple estava tot fosc i cap dels dos alpinistes veia res. L'Ariadna va treure la llanterna i es van adonar que hi havia unes escales. El Joan va trepitjar el primer esgaldó i tots dos van caure a una trampa.

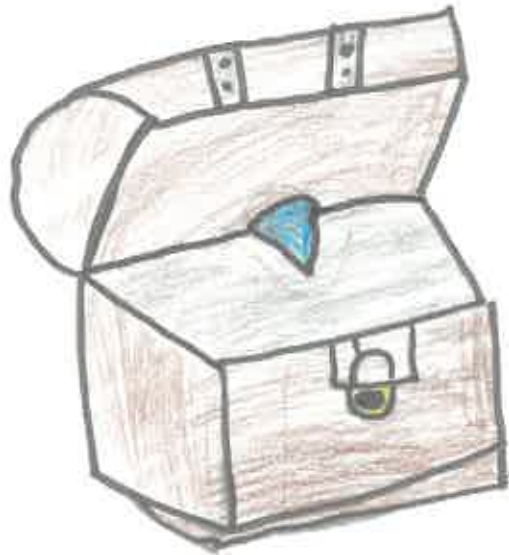
La caiguda els va portar a una cova secreta. Allà van veure una cobra que tenia una clau penjada del coll i era exactament la mateixa clau que estava dibuixada al mapa. Van decidir que li agafarien, però com ho podien fer?

L'Atiadna va tenir la idea d'agafar-la del coll, però en qualsevol moment la serp podia atacar i mossegar-los. Van esperar una estona a que la serp es quedés adormida per robar-li la clau i ho van aconseguir!

Un cop tenien la clau van trobar una sortida de la cova secreta que donava a l'exterior del temple.

Segons el mapa havien d'escalar una paret, la qual cosa
no els va costar gaire perquè ^{eren} molt bons escaladors. En arribar
a dalt de tot vam veure una llum provenia d'un cofre

molt gran. Havien trobat el tresor! Era un diamant
molt gran que il·lumina va gairebé tota la muntanya.

Fi

PERSONATGES i ELEMENTS DEL CONTE

Ariadna

Joan

Mapa

Tresor

Temple

AUTORS I AUTORES

Fran

Santi

Jesús

Jay Lem

M. Akhaim

Ayman

Matias

Kawz

UJALA

~~Quetz~~

Meri

Rubi-Rute

~~LARA~~

Lucas

Martín

M. Daika

H. Estim

Coraima

Icarly R. A

TATI

Ismael

Vincent V

3r A - classe de la geologia

Setmana Literària

- St Jordi 22-23

LA COVA ...

CURS 22 - 23

3r B

Un dia qualsevol de Primavera, una nena espeleòloga, que es deia Sofia
va entrar en una misteriosa cova per investigar-la.
Anava molt bé preparada amb el seu equip: Piolet, bates,
corda, llanterna...

En entrar, va aparèixer un os Pdor
i la Sofia es va espantar. A poc a poc, es va
acostar a l'os i li va a calçar amb comete.

L'animal li va explicar que ell era el guardià de la cova i que es deia Pbar, l'os de mitja lluna. Resulta que aquesta cova era màgica i et podia portar a qualsevol

lloc del món. En comença a investigar els túnels, van notar una llum molt intensa. En obrir els ulls, van veure que havien arribat a un lloc tot nou.

També Van Veure a un esquimal que
estava fent boles de neu. Sofia i el Polar
es van acostar i van preguntar el seu nom:

- Hola, esquimal, com et dius?
- Sóc Tatsuiki, el guardià de l'Antàrtida i vosaltres?

Com heu arribat aquí?

- Estaven en una cova i hem
aparegut aquí? Ens ajudes a
tornar? Tant! mira, aquestes
boles de neu que estic fent són
màgiques i us poden teletransportar
a qualsevol lloc, però... primer
m'heu de guanyar en una
batalla de boles de neu!!

ANTÀRTIDA

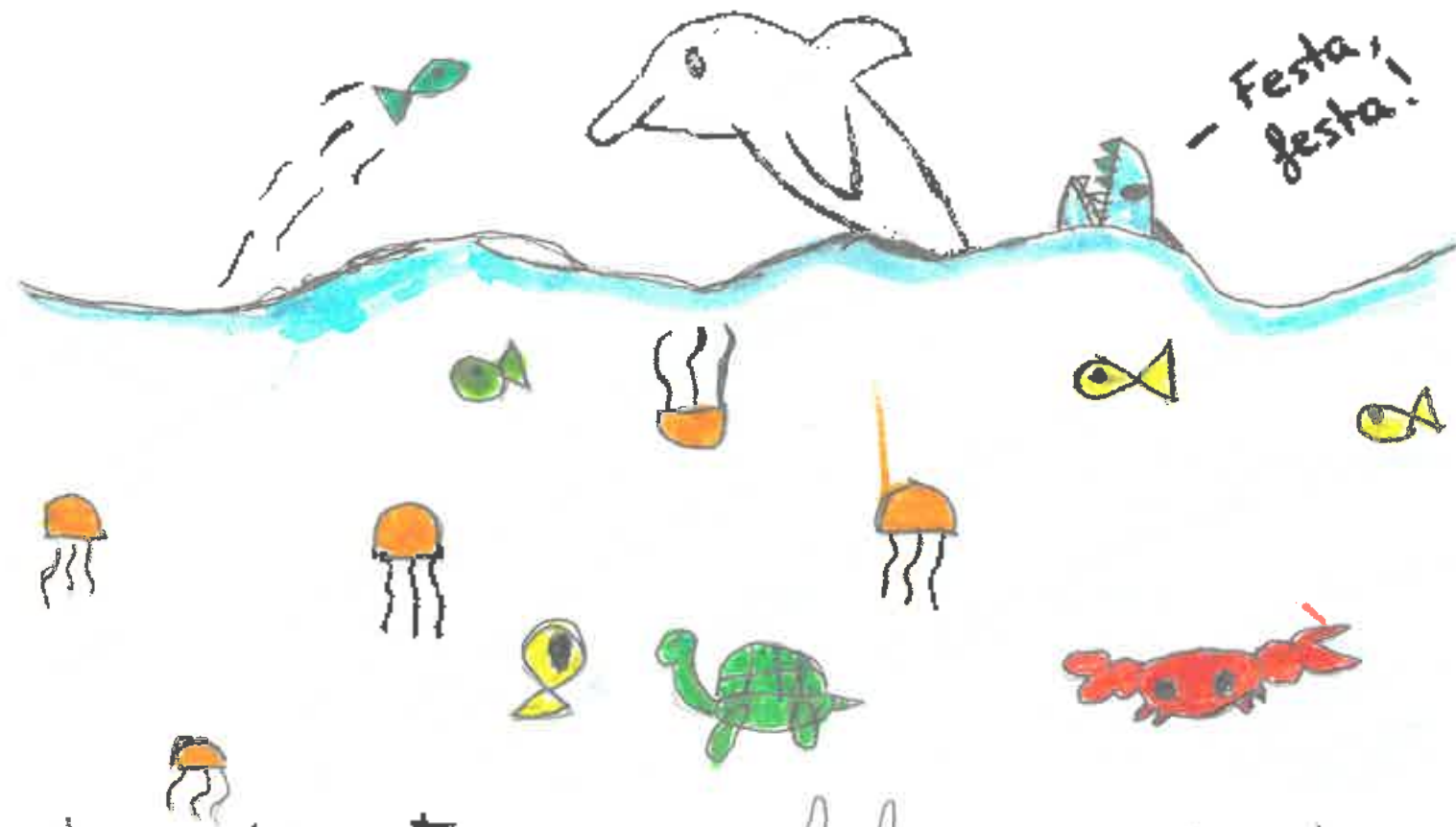
Sofia i Polak van començar a Pensar en com
guanyat a Tatsuki i Van Pensar que Polak
en ser un super expert excavador, es va a masar

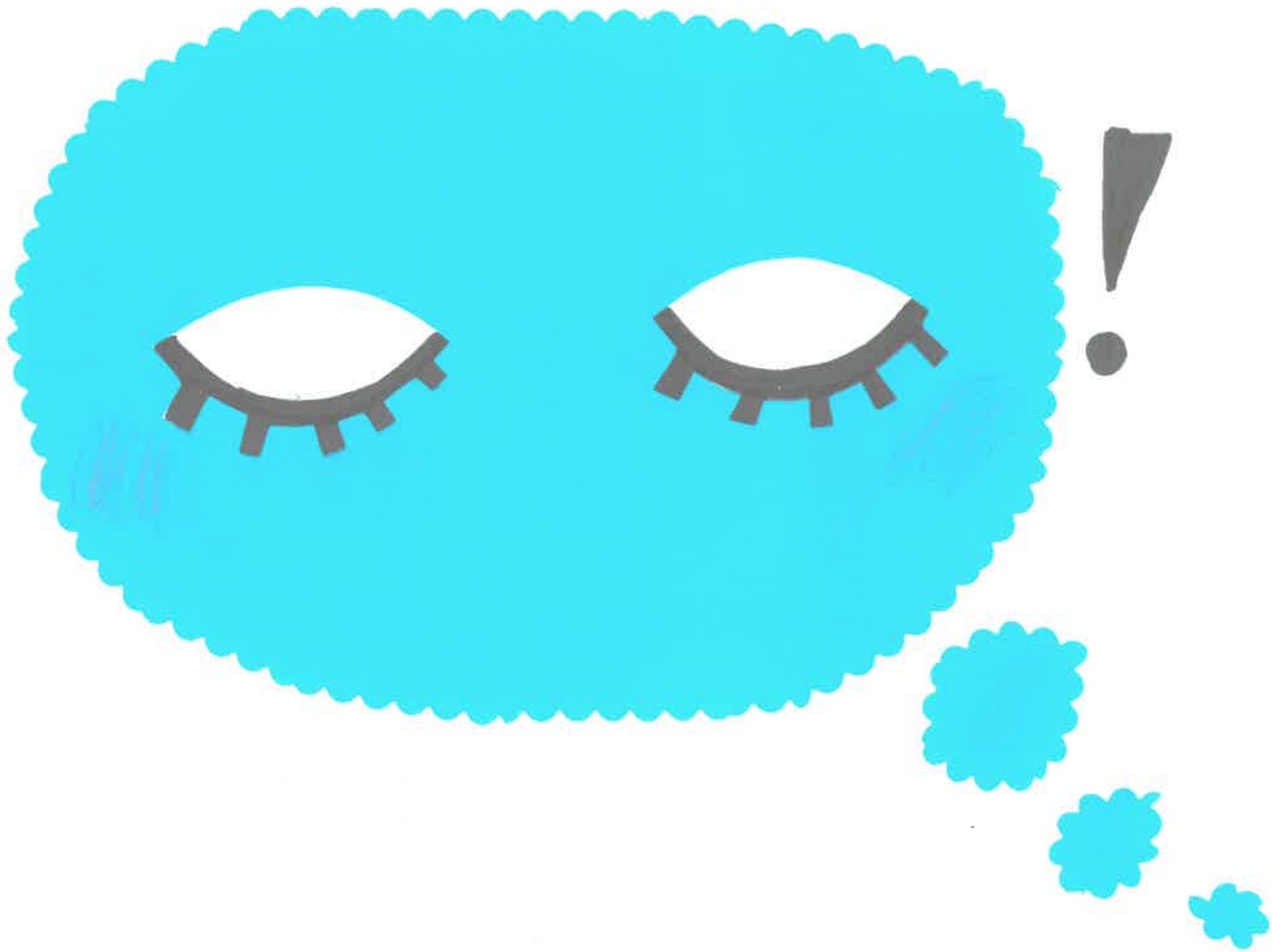
Sota la neu mentre Sofia li llançava moltes
boles. De sobte, Polak va sortir i va espantar a Tatsuki.

, Sofia va poder donar-li amb una bola de neu i van guanyar
la batalla!

Així van aconseguir la bola màgica per a tornar a casa però... en van transportar a una platja tropical! En aubor van veure tortugues, crabs,

no hi ha dofins, taurons, balenes... sent una festa marinal! En veure a Sofia i els altres van convidar a unir-se a la festa aquàtica.

De cop i volta, Soja va obrir els ulls i va veure que estava a la habitació semblava que tota aquesta aventura havia estat un somni... Però en mirar per la finestra, va veure unes ombres que eren tots els amics i enemics que havia fet durant el viatge per la cova màgica!

Fi!

- Personatges principals:

SOFIA

POLAR

TATSUKI

ANIMALS MARINS:

AUTORES I AUTORS

Lea	Martí	cris	KARANVIR
Muneeba	Najelys	nabielw	Laura
Aaron	Scarlett	ALEX	
MOHA	ANAYA	Iván	
Sara	Salsma	Jordi	
Lluc	Anushay	Henam	
Eric	Olivio	Harpt	

Classe de 3r B - Les Coves!
Setmana Literària - Sant Jordi 2023.

UN SAINT
JORDI

41A

TEMPESTUÓS

- Un dia Per Sant Jordi, la classe de 4tA van decidir anar a la biblioteca per agafar un llibre que era molt important per a tots i totes per què era d'en Keith Harimozel pintor que estaven treballant.

• Van anar passant les hores i es van adonar que estava plovent moltíssim. Van esperar a que deixés de ploure però cada vegada plovia més fins que es va formar una gran tempesta.

Era l'hora de anar-nos de la biblioteca, ja tempesta
continuaven. Aleshores van decidir trucar al Tomàs
Molina i Pregontant-li si Jacobaria però en aquell moment s'en
va anar la llum i es va Tallar la trucada. I de sobte
vam veure una petita llum: era l'esperit d'en Keiçh Harings!

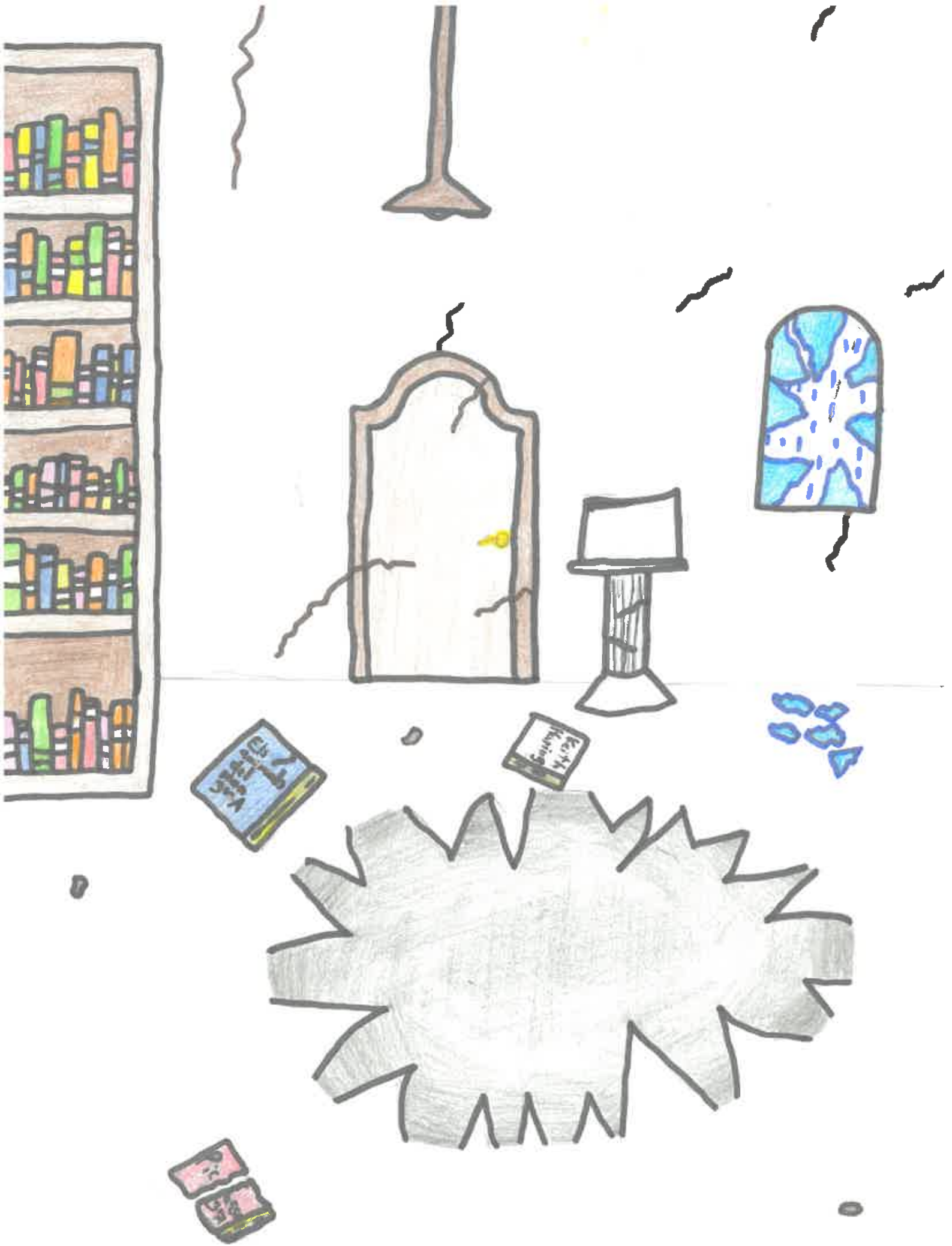
Ens vam espantar molt i li vam tirar uns quants llibres
i es va fer un forat al terra. Va entrar un raig i es
van trencar els vidres de la biblioteca, fent un soroll
molt fort. Li vam demanar ajuda i ens va dir que
a canvi ens ajudaria però li veníem que fer-li
un favor.

L'esperit d'en Keith Haring, estava trist perquè no tenia color i vam decidir animar-lo dient-li coses positives de les seves pintures. De sobre l'esperit es va posar de cabris i va patir la tempesta i vam sortir del focat amb la seva ajuda.

Va passar el temps marribar l'Elisenda molt preocupada perquè no podia obrir la biblioteca.

Al cap d'una estona, va poder obrir i ens va veure que estavem molt contents parlant amb en Keith Haring. Alsharel ens va demanar compte que portàvem un llibre molt gran i li vam preguntar que era i ens va dir que un llibre de màgia.

Quant vam sortir de la biblioteca ens van donar
compte que l'esperit s'havia esfumat i
ens havia deixat una nota amb una dedicatoria
per tota la classe. Que deia: Gràcies 4:1 per la vostra
ajuda i ara puc pintar i dibuixar com sempre
feia abans.

UNA COLLA I

EL CANVI CLIMATIC

PER LA
CLASSE DE 4tB 😊
SANT JORDI 2023

-Ja ha acabat l'escola i s'acosta la temporada d'estiu. Aviat començarem a arribar la gent per passar les seves vacances. Una altra vegada coneixer gent nova que arriben i se'n va i nosaltres sempre aquí. Va des d'Alex a la Marta.

A VUI (13 de juliol de 1983) he passat per recepció i m'han dit que ha arribat una família amb 2 fills amb edats semblants a les nostres, la de la meua germanera, la Marta que té 10 anys i to Alex de 13. Vaig cap a casa i li explico A la Marta.

ESCOLA

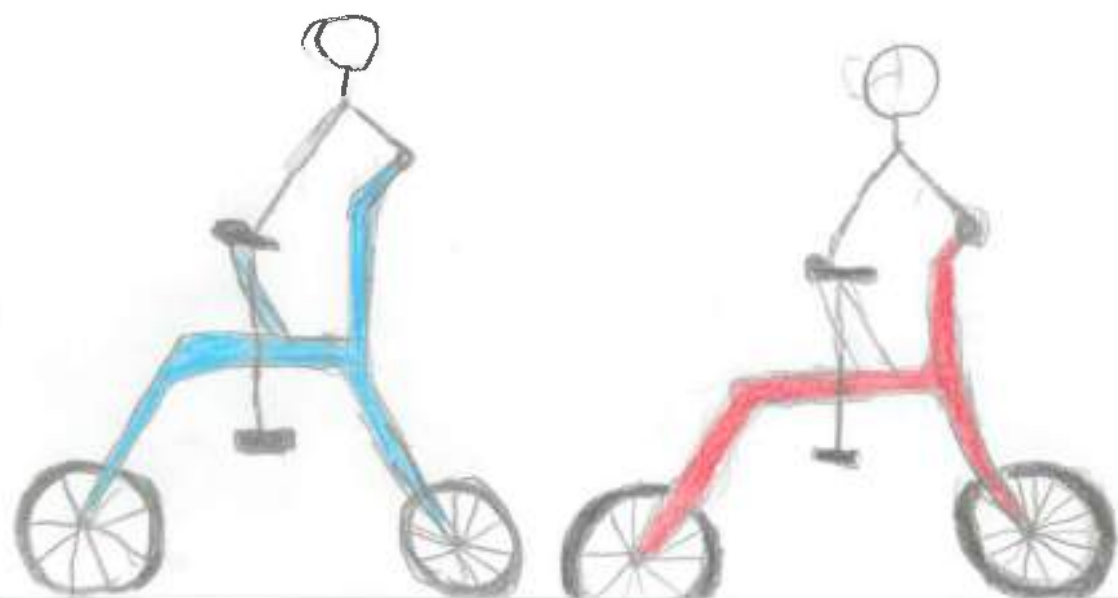
-Marta, Marta!!! ha arribat una família nova!!

-Ooo, què bé, ja podem fer amics nous. I saps a quina part del
camping estan?

-No, encara no ho sé, - respon l'Alex.

-Anem a investigar, - diu la Marta.

Decidiren fer una volta amb les bici per investigar
i veure la família, però no aconseguiren trobar-los.
Així que tornen a recepció pregunten directament.

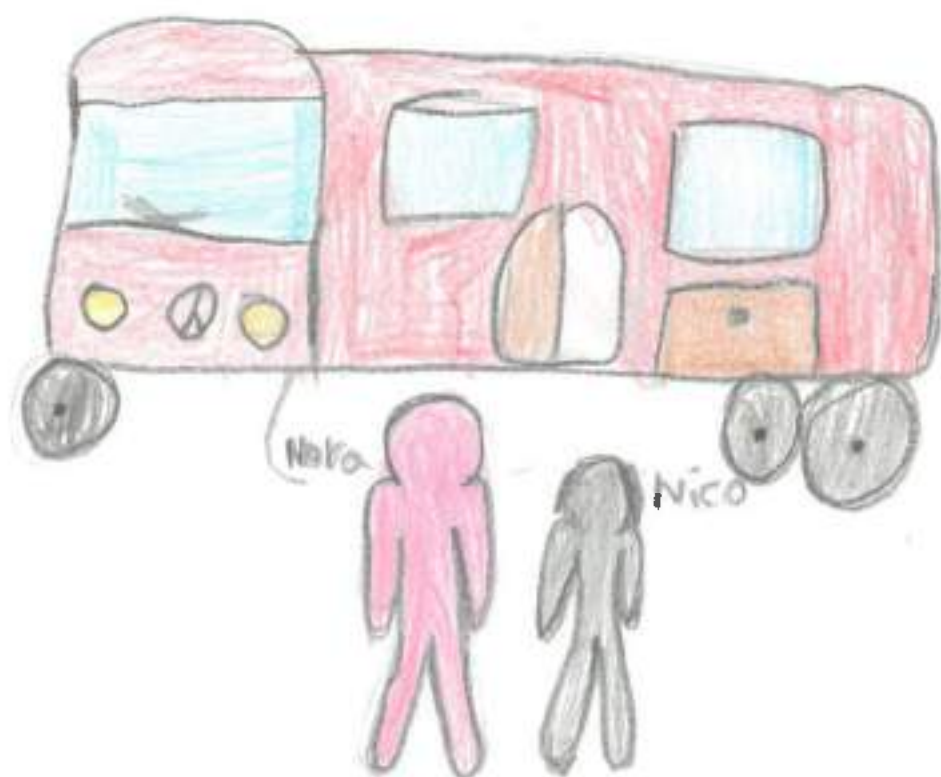
- Fantàstic!! hem vingut en autocaravana i estem a la parcel·la 180 de la part de Caranones - diu la Marta.
- Doncs anem! - restem l'Alex.

Quan arribem al lloc es queden al voltant per vigilar i veure com són però

- Ei, qui sou? - pregunta la Nora

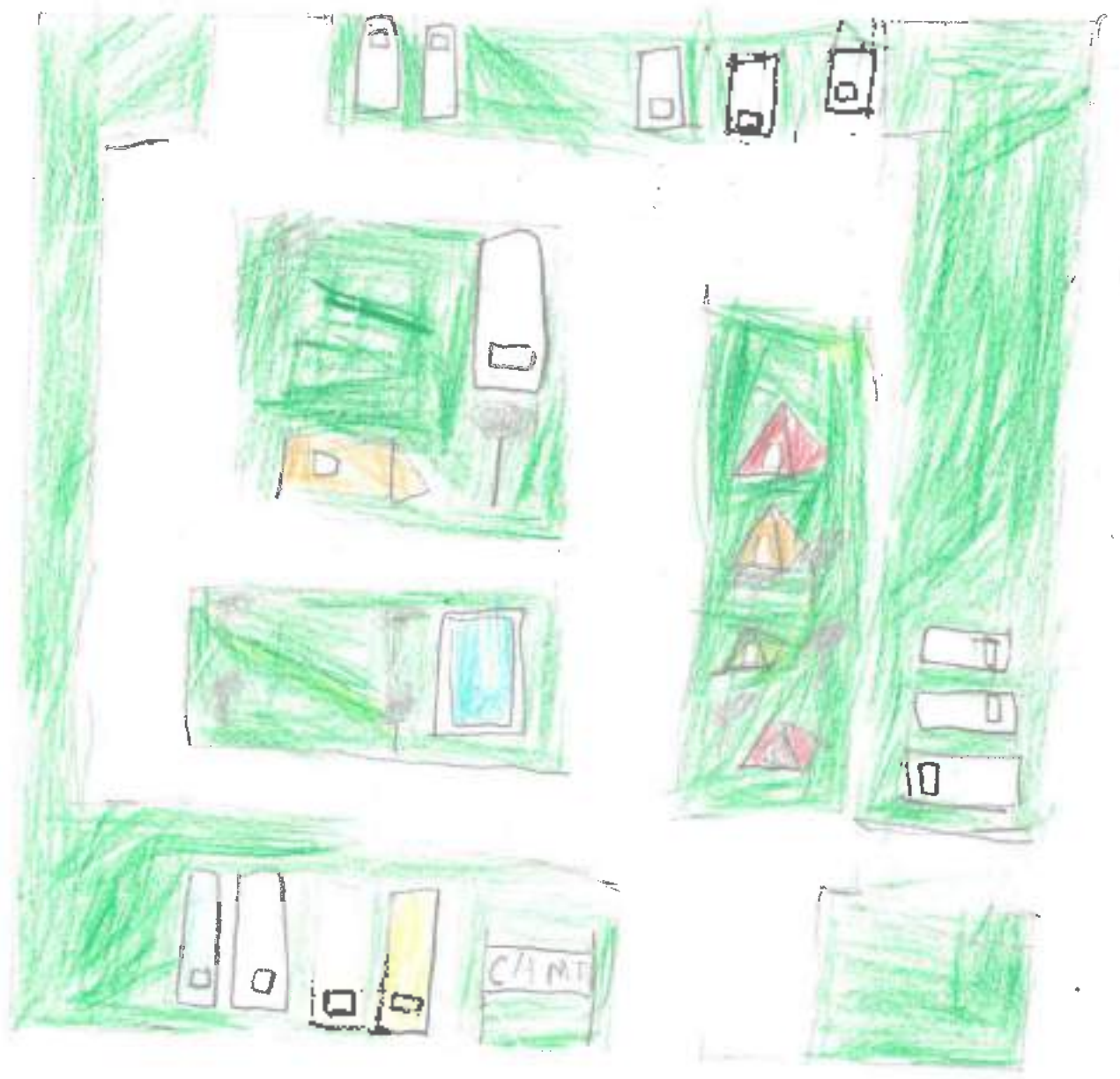
- Si, això, per què esteu tota l'estona vigilant nos?

- diu en Nico

Per si es coneixen i se madonen que
poden ser molts bons amics
així que decideixem passar la tarda
junts ensenyant-los el camping.

El temps passa ^{amb} ^{molts} dies de tres mentre juguem i ens
banyem amb l'aigua calenta. A la tarda arribem a casa
amb fam i diferent la nostra manera de jugar i en més plaer
que mai abans. A la tarda els 9 amics demanen a presentar-se, i com
que la gosin entenen força. Considero del viatge es dem 7 dies a casa
dels 9 jugadors, un joc de taula.

L'endemà van quedar tots per anar a la piscina.
Va sortir un dia fantàstic, feia molta calor i un sol
lluent. Mentre s'estaven banyant van veure a propar-s,
un nen. Estava sol i quan va veure que hi havia
una colla d'amics que s'ho passaven molt bé, els
va preguntar:

- Eu posso jogar com você - va preguntar en perico
en portugués
- Quèeee? - van dir tots alhora
- Ai perdo, vull di puc jugar amb vosaltres - va dir en perico
- I tant - van respondre tots.

El dia va passar volant i després de sopar van quedar per
fer una passejada. Quan passava per l'entrada van coinc-
idir amb famílies que arribaven.

vam seguir una de les autocaravanes per veure qui -
sortia de dins. Quan van arribar a la seva parcel·la van
comentar que potser no es podrien entendre,
l'autocars van a tenir matricula Francesa

Després de 5 dies teníem una colla genial, eren: la Marta i l'Alex, la Nora i en Nico, en Perico, la Sofia, en Yassin i la Berta. Tots s'avenien d'allò més bé i els idiomes no eren cap dificultat, tots parlave castellà i català.

Una tarda que estaven tranquils, un vellre que en Perico suava molt,

- Com pot ser que estiguis suant si no estem fent res? - va preguntar-li la Nora.

- Tinc molta calor!! - Contestà ell.

Els meus pares són meteoròlegs, els hi podem preguntar per què fa tanta calor! - va dir la Berta.

- Què són els mete.... no se què? - va preguntar la Sofia.

- Sí, què són? - diuen alhora la Marta i el Nico.

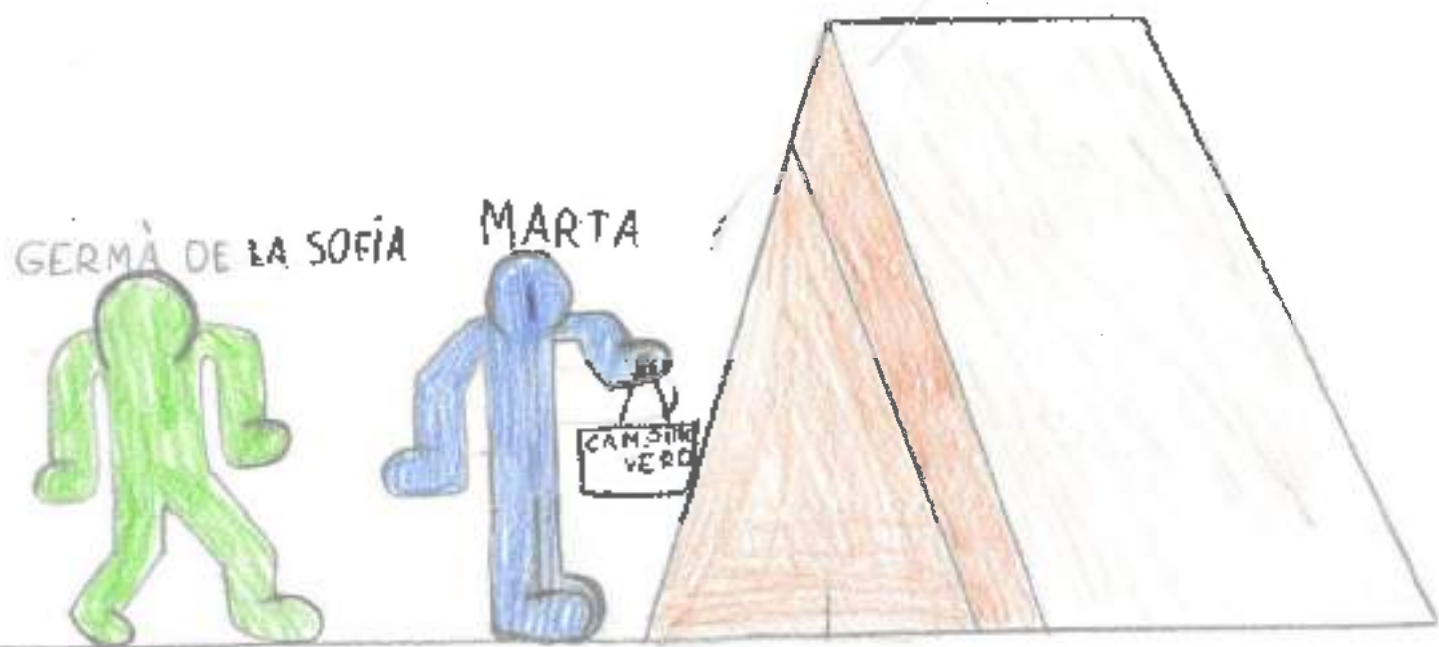
- Les persones que estudien el clima. - va respondre la Berta.

En un tres i no res van arribar a la parcel·la de la Berta.

Van estar molta estona parlant del tema. Els pares de la Berta en sabien molt i explicaven coses molt interessants sobre el canvi climàtic, l'efecte hivernacle, l'escalfament global... tots i totes estaven embadalits amb les explicacions, i no només això sinó que, van voler participar i fer alguna cosa per aturar el canvi climàtic. Amb els seus consells i la seva experiència es van posar de ple a treballar. Van crear una oficina central al bungalow de la Sofia i van decidir que seria la coordinadora.

El germà de la Sofia va pensar que seria molt útil aconseguir un plànol per organitzar-se, així que va anar a demanar un amb la Marta. Després d'explicar-li la idea, li va semblar molt interessant i no només els va donar el plànol, a més a més els va donar permís per enganar cartells i anar a totes les parcel·les a informar.

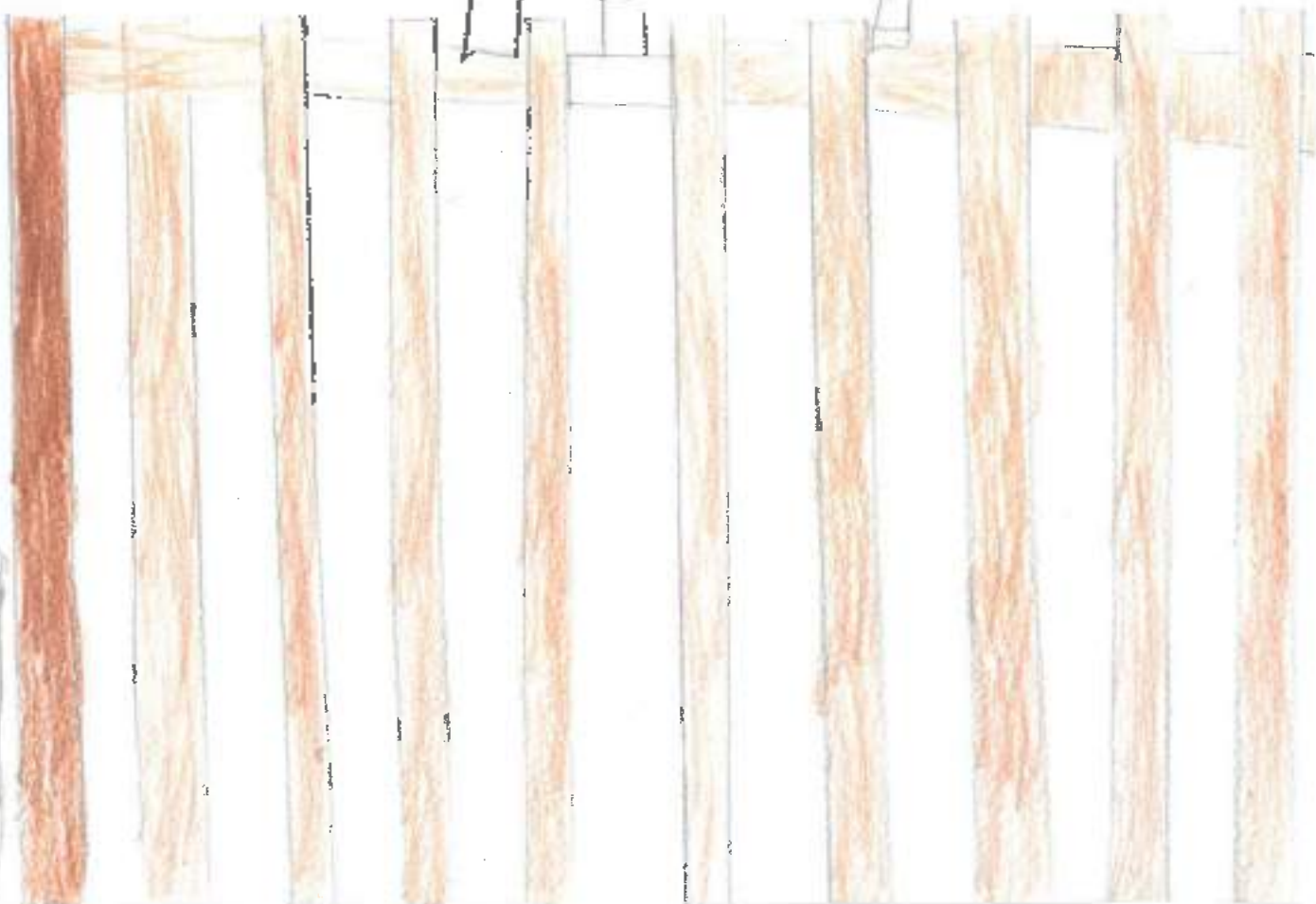
Quan la Marta els va dir això a la resta, es van posar molt contents i no van voler perdre estona en posar-se a treballar.

Van començar a fer cartells avisant de la importància de prendre mesures per aturar l'escalfament global i el canvi climàtic. Un cop tenien els cartells acabats, es van separar i van anar a enganxar-los per zones, també es van organitzar per anar explicant parcel·la a parcel·la què volia dir reciclar i com ho havien de fer.

Després d'una setmana i de veure els resultats tan positius de tots els ocupants del còmping, el director va deixar en aquelles mesures i va

decidir Felicitar i reconèixer la bona feina
que haurien fet amb una gran festa i
un premi per a cadascú.

NO
Volem
CONTAMINACIÓ
LUMÍNICA!!!

van ser els primers amics que es van preocupar
pel canvi climàtic i les seves conseqüències,
actualment tot hom està força conscienciat,
però el canvi climàtic ja és un fet i continua
avançant. Aquella colla encara són amics i
tenen una organització per frenar el canvi
climàtic.

UNA NIT A L'ESCOLA

UNA HISTÒRIA CREADA PELS ALUMNES DE
5È A DE L'ESCOLA POBLE-SEC

CURS 2022-2023

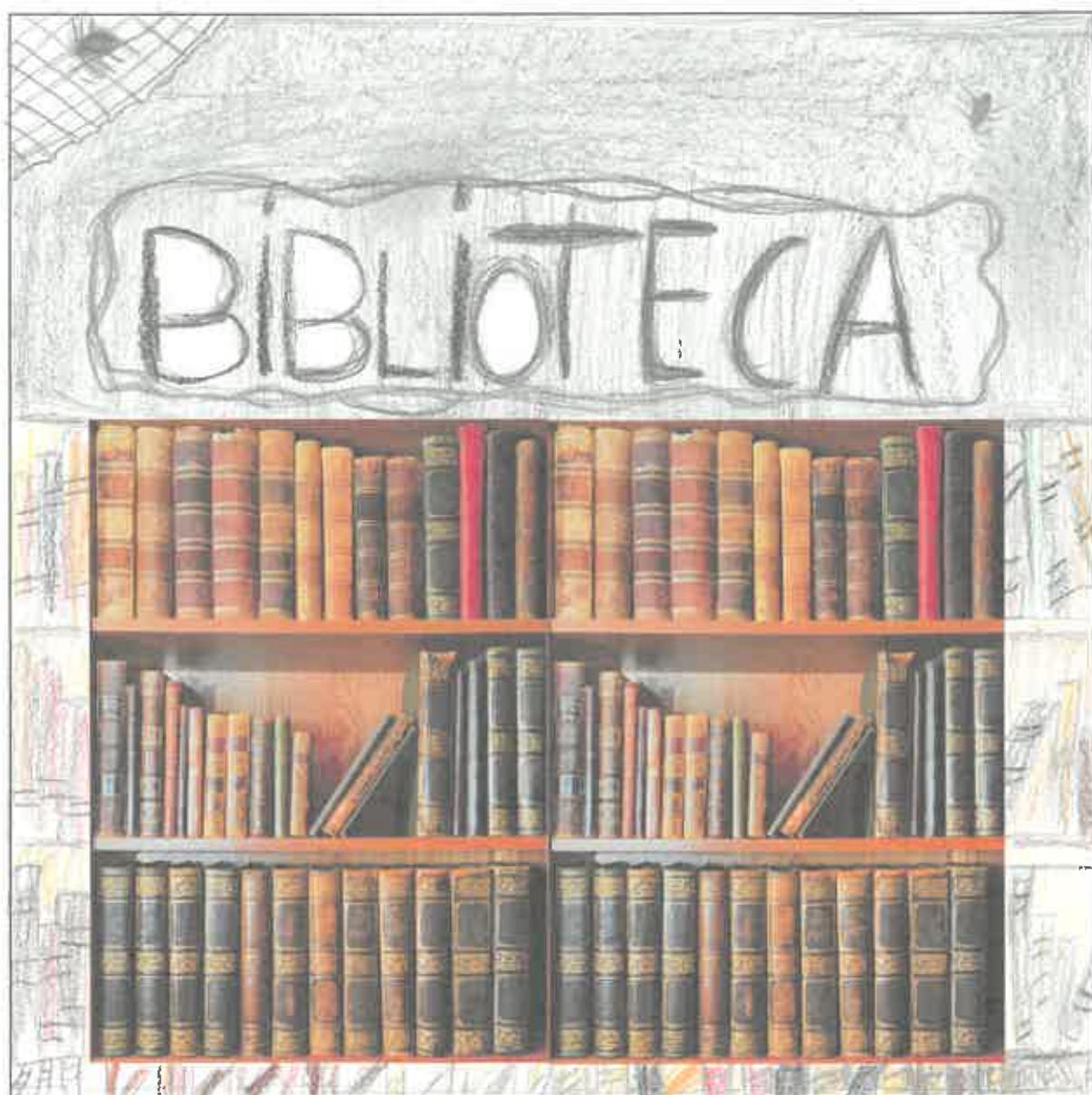
Hi havia una vegada la classe de 5è dels Microbis en la qual hi havia 20 alumnes. L'escola estava ubicada al mig d'un bosc tenebrós, ple d'arbres i fulles d'uns colors marronosos i vermellosos. L'escola tenia tres plantes i era vella, les parets tenien floridures i teranyines per totes bandes. Cada vegada que obries una porta grinyolava i deien que quan els alumnes marxaven cap a casa, se sentien els seus riures a l'escola. Com que l'escola no tenia gaires recursos i volien fer colònies, van decidir fer-les a dins l'escola. Així que van pactar un dia per fer-les, el divendres 13 de gener.

El dia abans de les colònies els alumnes van preparar la motxilla. Van posar el sac de dormir, el pijama, la roba de recanvi, raspall de dents, llanternes, etc... I van anar a dormir ben aviat per descansar molt tota la nit. L'endemà, com que estaven nerviosos, es van despertar a les 7:00 del matí. Una vegada a l'escola, es van reunir tots molt emocionats pel gran dia. Després de les classes del dia van començar amb les activitats de les colònies. Tot estava anant perfecte!!!

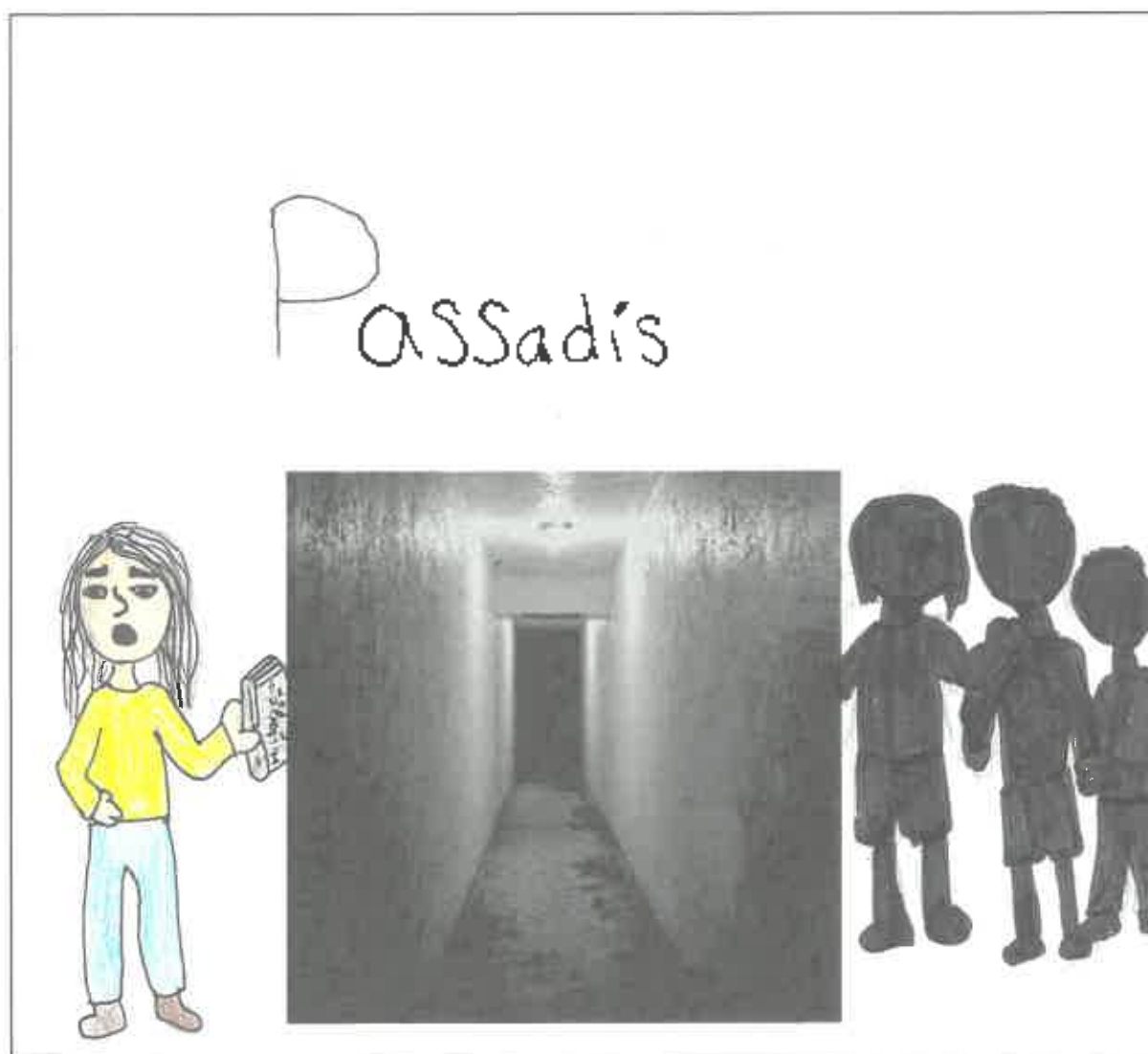

Fins que els i les monitores van sortir a comprar menjar i beure per fer un pica-pica per sopar. Els alumnes es van quedar sols a l'escota i van aprofitar per investigar tot l'edifici. De sobte, van veure una porta que posava *Biblioteca* que MAI HAVIEN VIST!!! Van entrar i estava plena de pols, aranyes, paneroles i els llibres estaven desordenats, trencats i molt bruts.

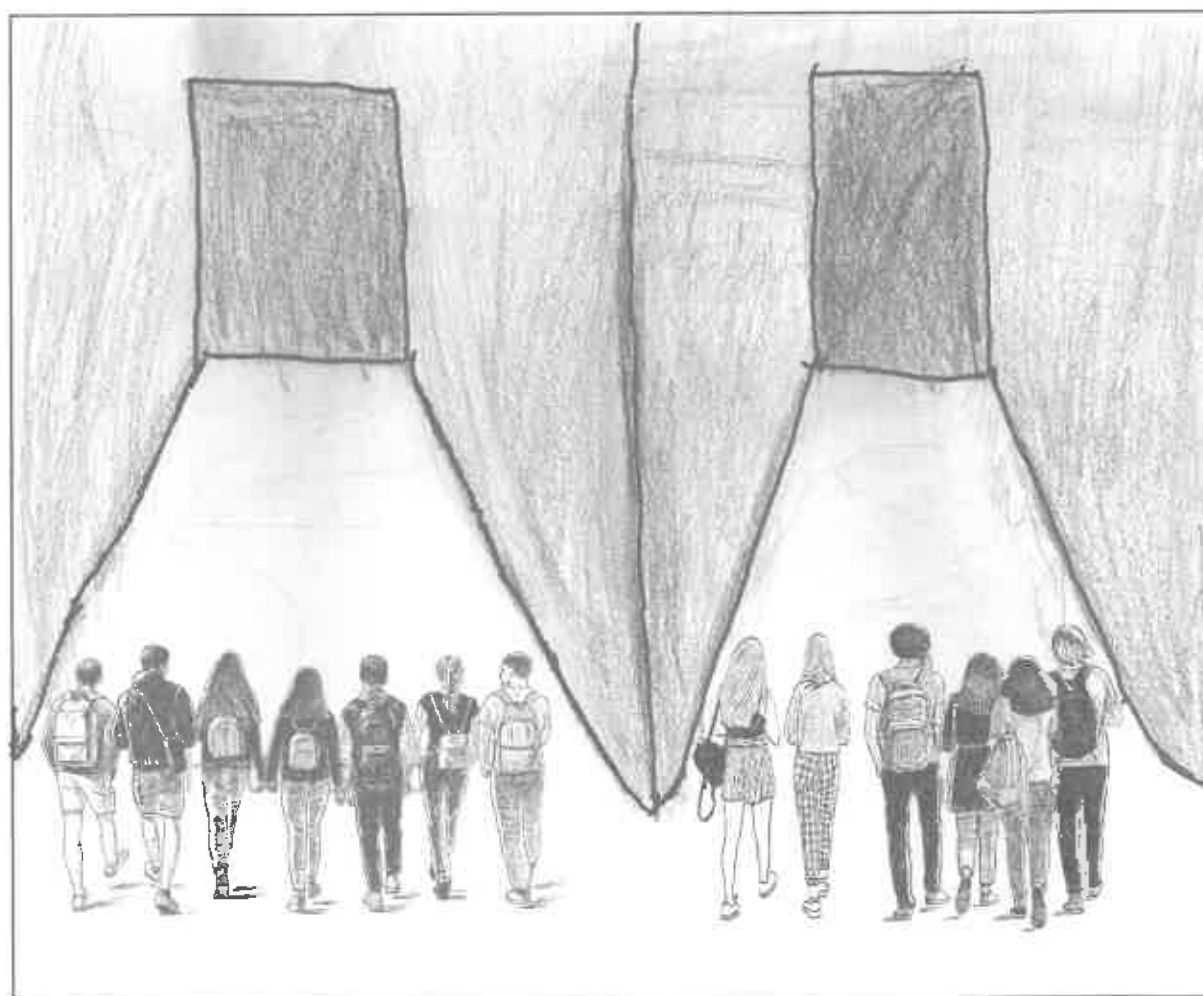

La Martina, una de les alumnes, va agafar un llibre titulat "Històries de por" i just el moment d'agafar-lo, s'obre l'estanteria i es veu un passadís estret, fosc i tan llarg que no es veia el final. La colla d'amics es van quedar MOLT ESPANTATS!!! De sobte, van sentir com arribaven les monitores i van decidir tancar la porta i cap al menjador per preparar el sopar.

Mentre sopaven la colla d'amics van planejar com tornar a investigar el passadís secret.

Després de sopar tots plegats van decidir jugar a cult i amagar. Uns quants van sortir al pati, uns altres per les aules i un grupet de 13 nens i nenes van decidir amagar-se al passadís secret. Una vegada a dins i amb les llanternes obertes, tenien molta i molta por!!! Enfocant el terra van veure que estava ple de sorra i també hi havia parracs de roba bruta i empolegada. De sobte, el passadís es va dividir en dos camins. La cosa es va complicar... El grup de 13 amics i amigues va decidir dividir-se, i 7 van anar cap a un camí i 6 cap a l'altre.

El camí del grup de 7 s'enfilava cap amunt. Van pujar 40 escales fins arribar a una porta petita. Per obrir-la i passar-hi per sota van ajupir-se. Com la curiositat els matava van decidir obrir-la i **SORPRESA!** Van sortir a les golfes de l'escola!!

El camí del grup de 6 feia més baixada. Van baixar per una rampa molt llarga i al final de tot van sortir al bosc del costat de l'escola.

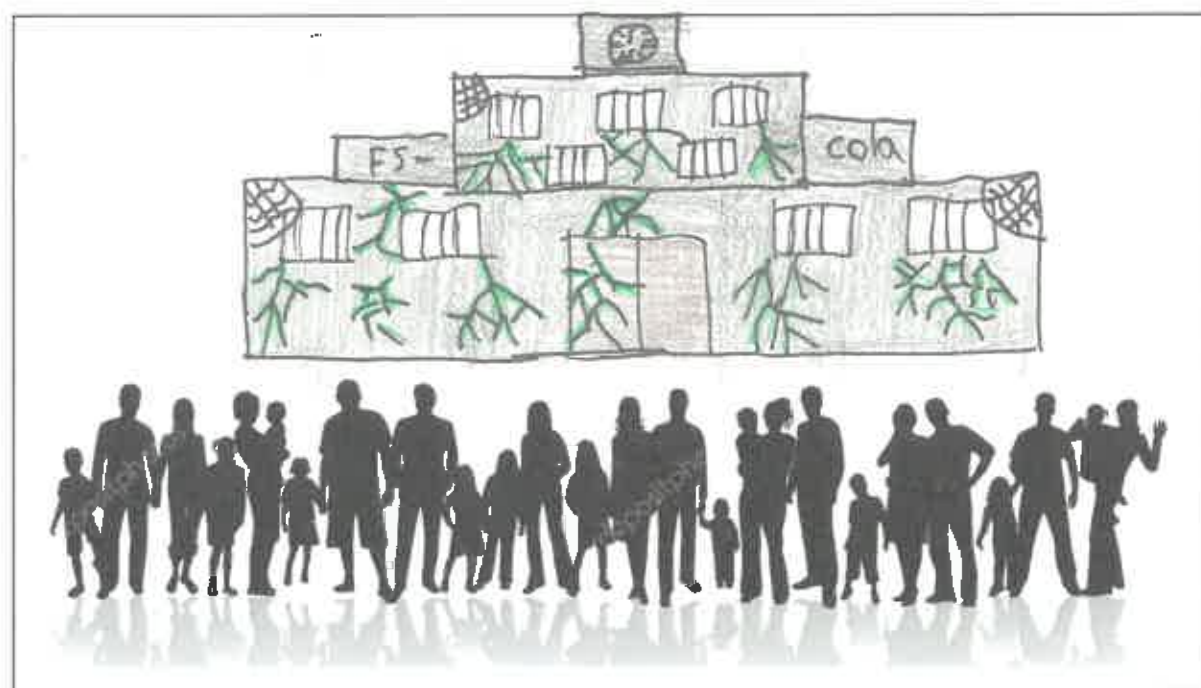

Una vegada tots a fora el passadís secret, es van trobar amb la resta d'amics i amigues que jugaven a cuit i amagar.

- On estàveu? - van preguntar la resta de companys.
- Venim de les golfes de l'escola! - va dir un grup.
- I nosaltres venim del bosc! - va dir l'altre grup.
- Quin espant ens heu fet! No us trobàvem per enllac! Les monitores us buscaven per tot arreu!!!

Finalment, van explicar als amics la gran aventura i van posar-se a dormir a dins els sacs de dormir. L'endemà les monitores, que no sabien res del que havia passat, els van despertar, van esmorzar i després de jugar una estona van tornar cap a casa amb moltes ganes de tornar a repetir les colònies un any més!

FI

EL PALLASSO DE LA MORT

UNA HISTÒRIA CREADA PELS ALUMNES
DE 5^è B DE L'ESCOLA POBLE-SEC
CURS 2022-2023

El grup de 5è B va decidir fer un viatge de final de curs perquè havia guanyat el sorteig que feia l'escola amb els nens de primària.

Havien estudiat a l'aula les causes de les aurores boreals i per unanimitat van decidir anar a Islàndia.

Era un dissabte del mes de maig i tots estaven nerviosos perquè havien de ser ben d'hora a l'aeroport del Prat per marxar cap allà.

Quan va ser l'hora de repartir les targetes d'embarc l'Eulàlia, la professora n'havia perdut una, la de del Tiago. La van buscar per tot arreu i no hi va haver manera de trobar-la.

Aurèlia: Aviam nois, com ho fem?!!

Rita: Obrim la meua maleta que és la més gran i hi posem el Tiago a dins!!

Harshit: Nois, això no funcionarà...

Nida: I tant que sí!!

Gabi: Jo una vegada amb els meus pares no teniem bitllet per mi i m'hi van ficar i no es van adonar de res.

Tots: Vaaaaaaa Aurèlia, no el podem deixar aquí!!

Al final, van decidir provar-ho aviam com els hi anava.

Tots nerviosos van anar cap a embarcar les maletes, i sorprenentment tot va sortir bé.

L'avió va despegar, semblava que tot anava bé, però de sobte per la megafonia del l'avió es va sentir: " Sóc el comandant Pep, els vull informar que hem de creuar una tempesta elèctrica molt perillosa, no descartem el fet d'haver de fer un aterratge forçós a l'aeroport internacional de Norwich".

Shama: Aurèliaaaaaaaa tinc por!!!!

Andrea: Jo també!!

Roc: Jo vaig a dormir, perquè així si hem de morir, prefereixo que sigui dormint.

Erick: Però si l'adorms quan l'avió s'estrelli te n'adonaràs!

Eulàlia: Nois, poseu-vos tranquils, el cinturó de seguretat i intenteu no cridar.

[...]

Es torna a sentir la veu del comandant: "Posin-se els cinturons de seguretat, perquè malauradament hem de fer l'aterratge forçós. Veuran que les mascaretes sortiran dels compartiments, posin-se-les i respirin amb normalitat".

Farhan: Però com volen que respirem si estem morts de por!!

Nida: Carlitos, deixa de resar!!

Nicolàs: Nida, estem esperant un miracle!!

Ikram: És veritat, jo també m'hi poso!!

Otto: Millor mirem una pel·lícula per tranquil·litzar-nos. Diem-li a l'hostessa!!

Tahsimun: SENYORAAAAAAA!!! Ens poden posar una pel·lícula?

[...]

Al final ens van posar Frozen.

Aiza: I el Tiago?

Aurèlia: Tranquils que allà no s'ha enterat de res.

L'avió es va començar a bellugar, primer no era preocupant, però de repent les turbulències van moure de costat a costat l'avió. Tots els ocupants van

començar a cridar i tots els nens de 5è a cridar i plorar a l'hora. Alguns cridaven a les mares, altres a les mestres, i el Roc, dormint.

Scarta: Vull anar al WC!

Aurèlia: ara no es pot!

L'avió va aterrar, però pel camí havien perdut una roda. Tots van poder sortir per les sortides d'emergència per un tobogan. Tots ploraven, estaven histèrics i plens de por, però tothom sa i estalvi.

Com que no hi havia cap hotel buit, els van proposar de portar-los a un antic hospital: a l'Hospital Estatal de Norwich. Van anar a buscar les maletes, hi havia

el Tiago, no sabien si viu o mort. Un cop van tenir la maleta, la van obrir i van veure que estava amb els ulls tancats.

Tom: Està mort, està mort!!!

Pol: Que diu, que respira, deu estar desmaiat!!

Llavors va aparèixer la Keisha amb una galleda d'aigua i li va tirar a sobre.

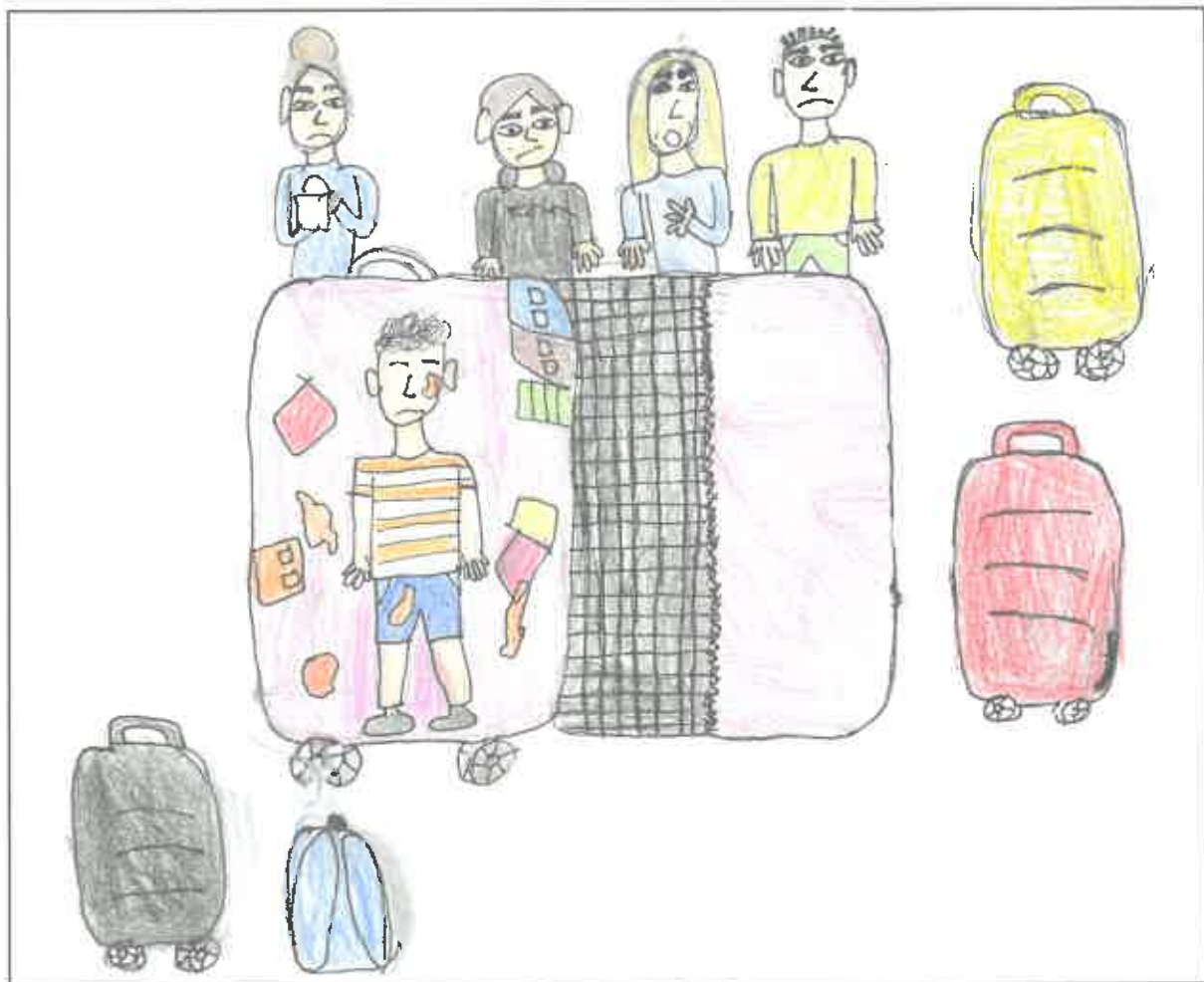
Tiago: Però que feeeeeu!!!

Tots: Bravo!!!! Estàs viu! Com et trobes?

Tiago: Estic marejat. Ha sigut flipant! De repent no sabia que passava, la maleta ha començat a moure's, jo volia sortir però la Rita havia posat un candau i no podia. Rita ho sento molt, he vomitat a dins la maleta.

Rita: Quin faaaaaaaastic!!! Em pagaràs la roba!

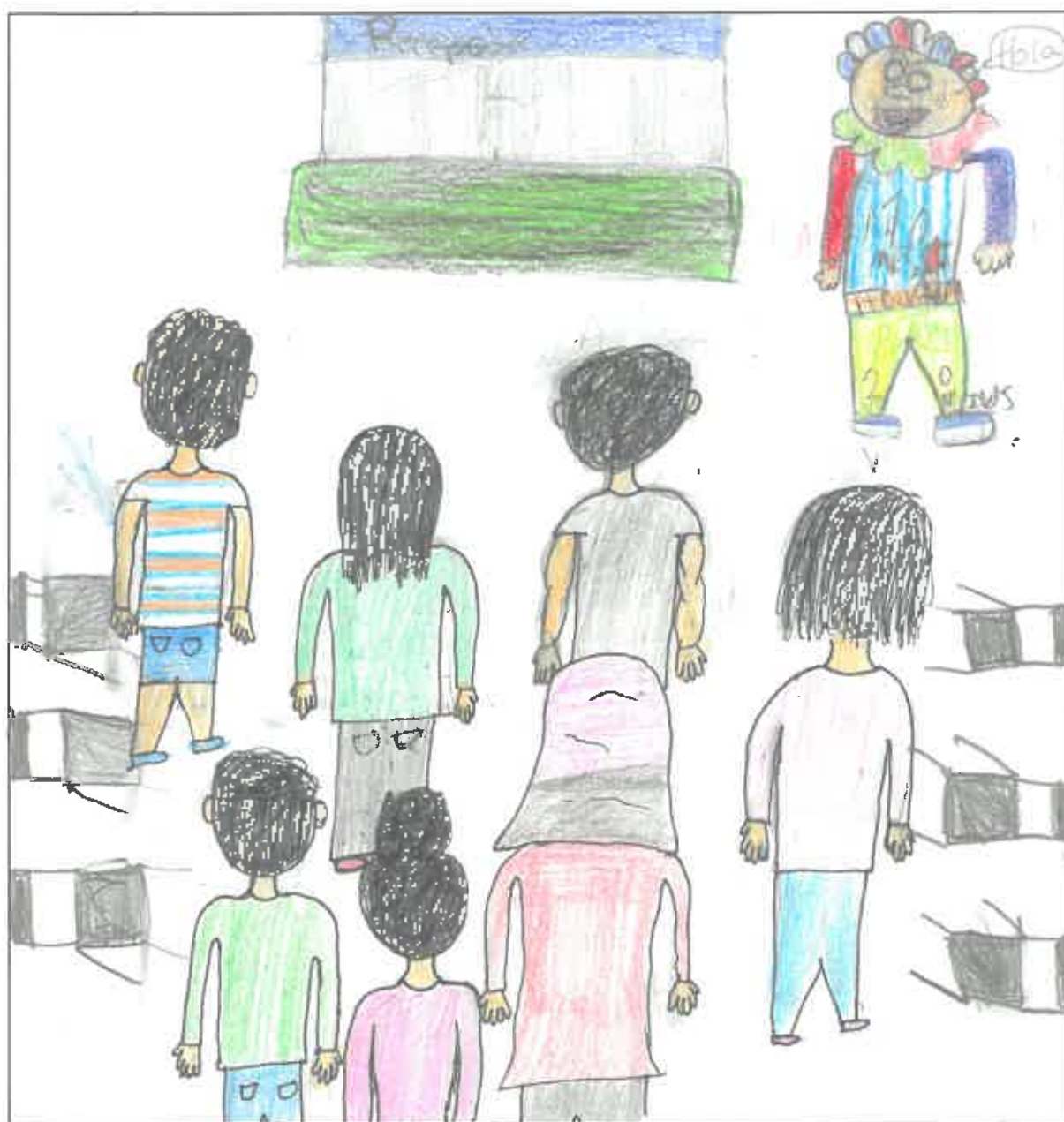
Eulàlia: Rita, ara no és hora de pensar amb això, hem d'estar molt contents d'estar tots vius.

Els van portar amb un autobús fins a l'antic hospital. Els van deixar a la porta de sortida. Tot era fosc, no es veia res. Feia una por terrible. Els havien portat a un hospital abandonat. Feia una por que no es podia aguantar.

Al arribar a la recepció, els va sorprendre trobar a un home que semblava disfressat de pallaso assassí. Era molt alt, amb un somriure esfereïdor, amb uns ulls grans, sortits i pintats de negre i un nas llarg i punxegut. De reüll van veure que portava un ganivet mig amagat entre el cinturó i la samarreta.

Pallaso: Em sap molt greu comunicar-los que no tenim habitacions lliures i que han de quedar-se a una habitació on hi guardem les camilles.

Tots apinyats perquè estaven morts de por van anar cap allà i van deixar les motxilles. Ja era de nit, i era hora de sopar. Ningú tenia gana, però al final van decidir anar a sopar a fora, però de sobte...

Eulàlia: Nois, això està tancat!!

Tots: Nooooooooo!!!! Ahhhhhhhhhhh!!!!!!

Lina: I ara què fem?

Matthew: Crec que ens hem de tranquil·litzar. A casa meua un dia ens va passar i era la porta que costava d'obrir.

Però després de molt provar no hi va haver manera. De darrera la porta va aparèixer una ombra acompanyada d'uns somriures tenebrosos. Era el pallasso.

El Gabi va obrir una finestra i tots van anar cap allà. Eren al tercer pis, i era dalt tot impossible sortir per allà.

Ikram: Jo porto una corda a la maleta!

Hasnain: I si la corda es trenca?

Scarla: Jo la veig molt prima a aquesta corda.

Aurèlia: O amb aquesta o amb cap. Què fem nois? Ens la juguem o ens quedem aquí?

Rita: Sí provem-ho perquè si no ens quedarem aquí per sempre i el pallasso ens matarà!

Tots: Vinga, va, comencem a fer-ho!

Van començar a baixar, el primer va ser el Harshit, després el Pol, i així successivament fins que quan encara anaven per la meitat, el pallasso va obrir la porta però aquest cop anava acompanyat de Momo.

Tots van cridar i es van posar a córrer com bojos. Van aconseguir encara no es sap com de l'habitació, i van anar escales avall. Però quan van arribar a l'entrada, es van obrir tots els llums i van aparèixer tots els professors de l'escola dient-nos que era una broma.

ELS QUATRE DETECTIUS

Autors i autores del conte: *Alumnat de 6èA.*

Classe: *Els bacteris.*

Curs: *2022-2023.*

Vet aquí que una vegada, en un petit poble als afores de Barcelona, on vivien quatre millors amics que es deien: Loren, Lia, Rodrigo i Thomas i es feien dir "Els quatre detectius".

Un dia al matí, els quatre amics es van reunir per prendre alguna beguda al bar del poble. Després de prendre uns suc i uns batuts de xocolata, van posar-se a fer el que realment havien de fer: les tasques no acabades de l'escola. Els hi va prendre un temps, però van aconseguir acabar-les. Entremig de les converses, va sorgir el tema de les vacances d'estiu. La Lia va proposar anar tots quatre a la muntanya, en una casa de vacances de la seva família.

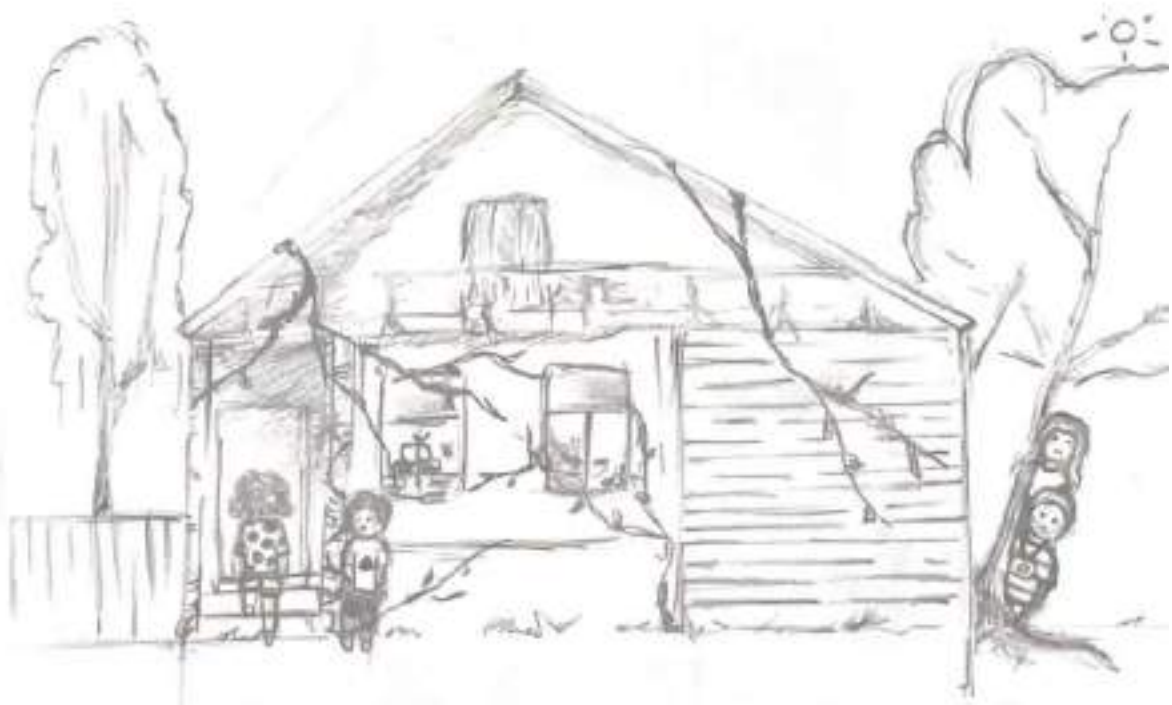
I dit i fet. Al cap d'uns mesos hi eren allà. Al costat de la casa de la família de la Lia, hi havia un bosc. Pel bosc, es van trobar una casa molt estranya on semblava que vivia una persona, també molt estranya. De vegades, oloraven una olor una mica forta i la casa semblava realment abandonada.

Els quatre amics, fent-se passar per detectius, van voler investigar aquella casa, però abans de marxar, el Thomas ho va preparar tot: aigua, fruits secs per menjar, una lupa, binocles i uns walkie-talkies.

Arribada l'hora, van marxar a investigar aquella casa. Com la Lia coneixia el camí de memòria, no van tenir gaires complicacions. Van arribar i van mirar per la finestra amb els binocles.

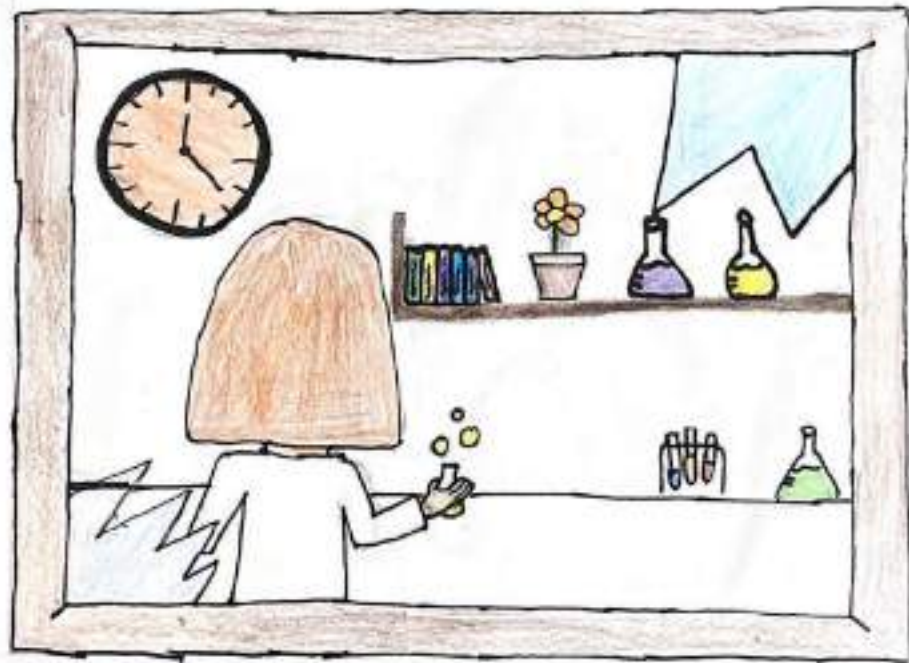

A dintre de la casa, hi havia científics i científiques treballant en una espècie de bacteri. Van intentar escoltar què deien i van concloure que aquell bacteri era molt perillós. Després, van començar a parlar sobre el que havien de fer; si trucar a la policia o avisar als pares de la Lia.

Paral·lelament, des de dins de la casa, els van sentir parlar i van sortir a veure què passava. Els van trobar espiant-los i els quatre amics van arrencar a

córrer. Els científics i científiques es van adonar que aquell grupet els estava espiant i van començar a córrer darrere seu per perseguir-los.

Els quatre detectius estaven molt espantats i no sabien on anar. Així que van córrer sense direcció. Afortunadament, els van despistar, i els científics van caure en un forat. Els nens i nenes van aprofitar l'ocasió i van tornar a casa.

L'endemà, de bon matí, es van reunir per planejar un pla per anar a la casa abandonada. Després de rumiar i rumiar, hi van tornar i van escoltar als científics que deien:

- Hem inventat un bacteri superperillós. En breu, destruïrem el món!
- Bé, ja tenim el bacteri creat! Ara només falta el seu nom.
- Mmh, jo crec que li podríem posar *Chimichango wanga manga*.
- Wow! Estic d'acord! Quin nom més original!
- Ara que tenim el bacteri creat i el nom decidit, crec que estem llestos per mostrar el nostre bacteri al món.
- hahahah (riure malvat)

El grup, en escoltar això, es va quedar atònit. Si no volien que passés això, havien d'actuar ràpidament. No sabien què fer, ni per on començar. Però afortunadament, després de pensar i pensar, se'ls va ocórrer un pla.

El pla era que en Thomas i la Lia anirien a distreure als científics, mentre la Loren i el Rodrigo farien fotografies i vídeos per mostrar-les als policies.

Una vegada allà, el Thomas va fer una passa endavant per entrar a la casa, i la Lia hi anava darrere seu. Van entrar, i van tenir una mala sensació, perquè no hi havia cap soroll, però després d'uns instants van creure que els científics no hi estaven i es van posar a investigar la casa...

De sobte, van entrar en una petita habitació. Realment, semblava algun tipus d'habitació secreta. Hi va haver un moment de silenci, fins que... Els científics van aparèixer!

Els hi havien parat una trampa, perquè mantinguessin la boca tancada i guardessin el secret del suposat nou bacteri. Els científics van entrar juntament amb molts homes, que semblaven ajudants, i van lligar els dos amics en dues cadires. Els científics van fer prometre als nens que no diguessin res sobre això, però el que no sabien era que el Rodrigo i la Loren ho havien vist tot des de fora. Van entrar per la porta de darrere de la casa per salvar els seus amics, aprofitant que els científics havien anat un moment al laboratori per seguir tractant el bacteri. De mentre, el Rodrigo i la Loren van intentar deslligar als seus companys. Per sort, ho van aconseguir! A poc a poc i de puntetes, es van dirigir cap al laboratori per escoltar què feien els científics. Però el que no us imagineu pas és el que es van trobar una vegada allà. Van veure a la mare de la Lia! No s'ho podien creure!

No li sortien les paraules a la Lia, fins que va aconseguir pronunciar:

- Mmm... mmm.. mama, què fas aquí? Com has pogut estar aquí?
- Lia, què feu aquí? Què heu escoltat exactament?
- Ho hem escoltat tot. - Va contestar el Rodrigo.
- Però, què heu escoltat? - Va tornar a preguntar la mare.
- Què voleu destruir el món amb el bacteri què heu creat. - Va contestar la Lia, mig plorant.
- És un bacteri bo, que cura el càncer.

- Però si t'hem escoltat què vols destruir el món! - Van cridar tots alhora.
- Us equivoqueu, volem curar el món! Heu escoltat malament.
- I per què ens heu lligat amb cordes?
- Eh, eh, eh...
- Agafeu-los! - Va cridar la mare dirigint-se als seus companys de seguretat.

Els homes de seguretat van començar a córrer i a perseguir el grup d'amics. Per sort per uns, i per desgràcia pels altres, una bona estona després, van aconseguir arribar a casa els pares de la Lia. El pare estava llegint el diari quan van arribar i els va preguntar:

- Què feu aquí? Com és que veniu tan aviat? Veniu suant!
- T'hem d'explicar una cosa, papa!
- Què m'heu d'explicar, a veure...
- Hem vist a la mare a una casa abandonada. Estava creant un bacteri en una mena de laboratori per destruir el món. Hi havia científics i científiques i uns homes força corpulents...
- Però com ho sabeu?
- Perquè ho hem vist amb els nostres ulls, papa! Tu ho sabies?
- Eh, eh, eh... és una broma?
- Papa, anem a veure la casa, si us plau! T'ho ensenyarem!

Minuts després, ben carregats amb diferent material què necessitaven, es van dirigir cap a la casa abandonada. Una vegada hi van arribar, van veure a través dels binocles la mare discutint amb un dels homes. Els quatre

detectius i el pare van entrar per la porta del darrere i van veure què estaven parlant d'aquella cura i se'ls hi va ocórrer que podien barrejar la cura amb el bacteri per tal de neutralitzar-lo.

- Però com ho fem perquè no se n'adonin? - va dir la Lia xiuxiuejant.
- Tinc una idea. Els despistaré i aprofitareu per entrar! - va contestar el Rodrigo.

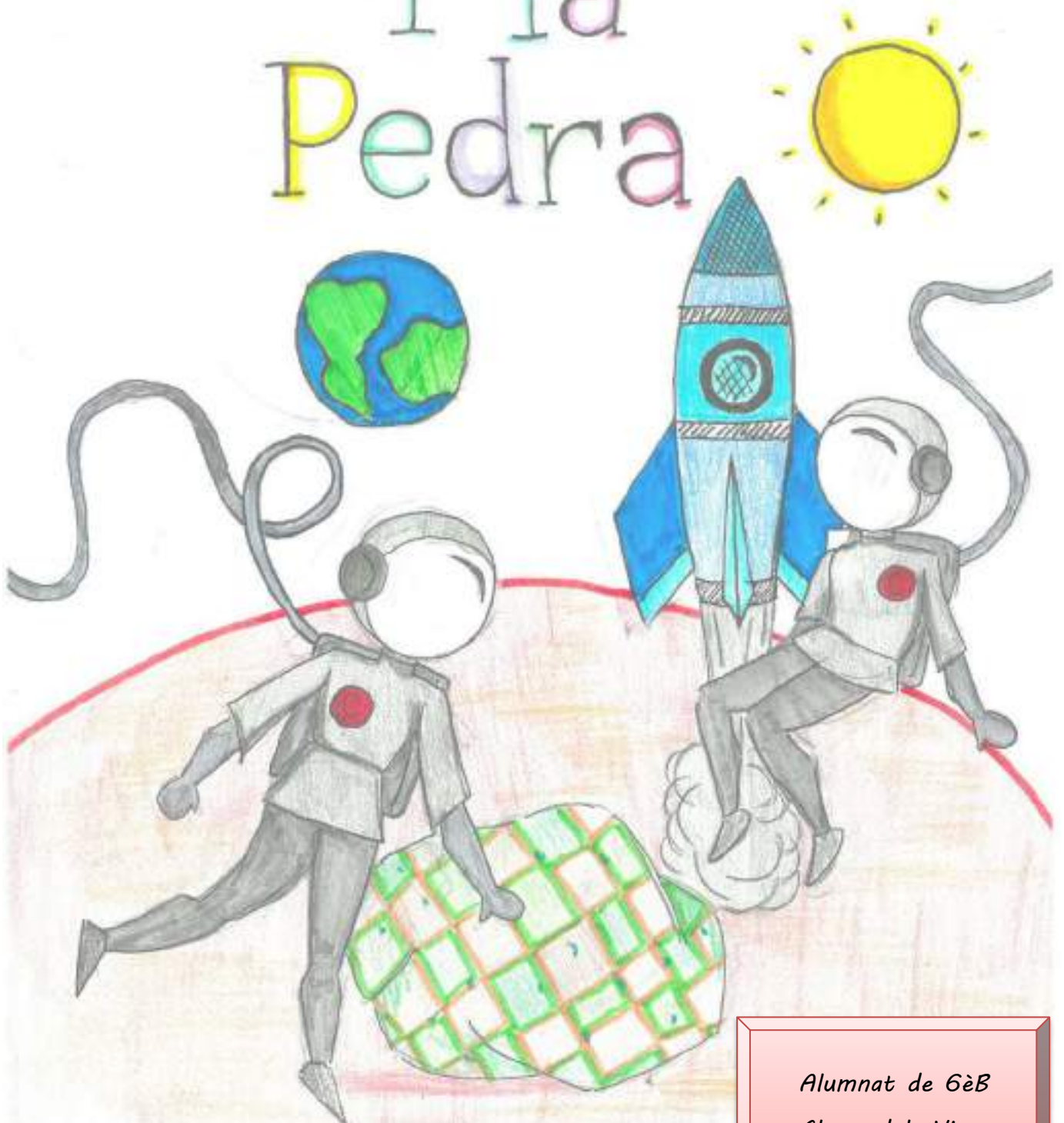
I així va ser, es van dirigir cap a dintre, però amb tanta mala sort que...

- Eh vosaltres!! Trucaré a la policia i els explicaré tot el que esteu fent aquí! - va dir el Rodrigo dirigint-se als científics i va arrencar a córrer!
- Ep atura't! - van contestar els científics mentre el perseguien.

I dit i fet. Els altres, van entrar cap al laboratori i van aconseguir neutralitzar el bacteri. Així, gràcies a ells, els científics i científiques no podrien tornar a fer servir cap bacteri per destruir el món!

I conte contat, s'ha acabat.

Els Científics i la Pedra

*Alumnat de 6èB
Classe dels Virus
Curs 2022 - 2023*

Una parella de científics, la Clara i el Miguel, que treballaven junts, van descobrir que en una de les imatges que havia enviat el satèl·lit situat a Mart, hi havia una pedra molt estranya. Els científics mai no havien vist una pedra d'aquell tipus. La pedra era de color verd i marró, rodona i també una mica brillant.

El científic Miguel i la científica Clara van decidir crear un coet per anar a buscar la pedra. Dia rere dia, fins que van crear el coet, van anar al supermercat per comprar menjar per sobreviure.

Quan ja tenien tot, van decidir anar a Mart. Els esperava un viatge molt llarg d'aproximadament entre tres i cinc mesos. Es van acomiadar dels seus familiars, després de mitja hora plorant, perquè no es veurien d'aquí a molt.

Per fi, el coet va enlairar-se i el científic Miguel estava al volant. La científica Clara va estar mirant les fotos de la pedra i va intentar esbrinar més coses sobre aquesta. Després de diversos mesos de viatge, van aterrar a Mart. Van

trobar la pedra, van recollir una mostra i la van portar al coet.

- Ja tenim el que necessitàvem. - Va dir la Clara.

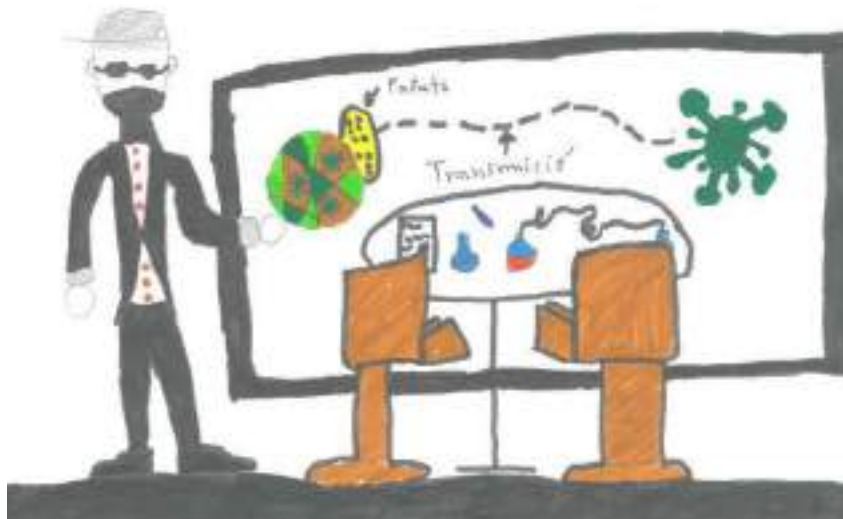

Van tornar cap a la terra. Quan van arribar, van anar decidits tots dos a investigar i fer proves amb la pedra. Per ajudar-los, van venir dues investigadores més i van fer proves a la pedra. El Miguel i la Clara estaven molt preocupats dels resultats. Finalment, van descobrir que la pedra estava plena d'un virus desconegut. Van decidir fer més proves per veure de què tractava aquest virus desconegut. Després d'uns dies d'investigació i uns acurats anàlisis, van veure que aquest virus s'estava alimentant de la contaminació del nostre planeta. Això era una molt bona notícia, perquè podrien ajudar al planeta terra.

Una setmana després va començar a córrer la veu. Al govern no l'interessava que aquest virus fos reconegut, perquè perdria molts diners. El govern va decidir contractar a un home anomenat El Jaguar Negre per espia i robar la pedra de la Clara i el Miguel.

Al dia següent, la Clara i el Miguel es van adonar que la pedra havia desaparegut del seu laboratori. Es van posar molt nerviosos i es van espantar. Van preguntar als guàrdies de seguretat si havien vist algú entrar a l'edifici. Una hora després, els hi va arribar un correu del govern dient-los-hi que la pedra estava en bones mans.

La Clara i el Miguel no s'ho podien creure, la pedra estava en mans del govern i sabien que aquest no faria un bon ús d'aquesta. Tot al contrari, l'eliminarien per poder seguir amb els seus negocis i aconseguir diners. La Clara i el Miguel se sentien impotents, sense saber què fer o com poder ajudar al planeta terra.

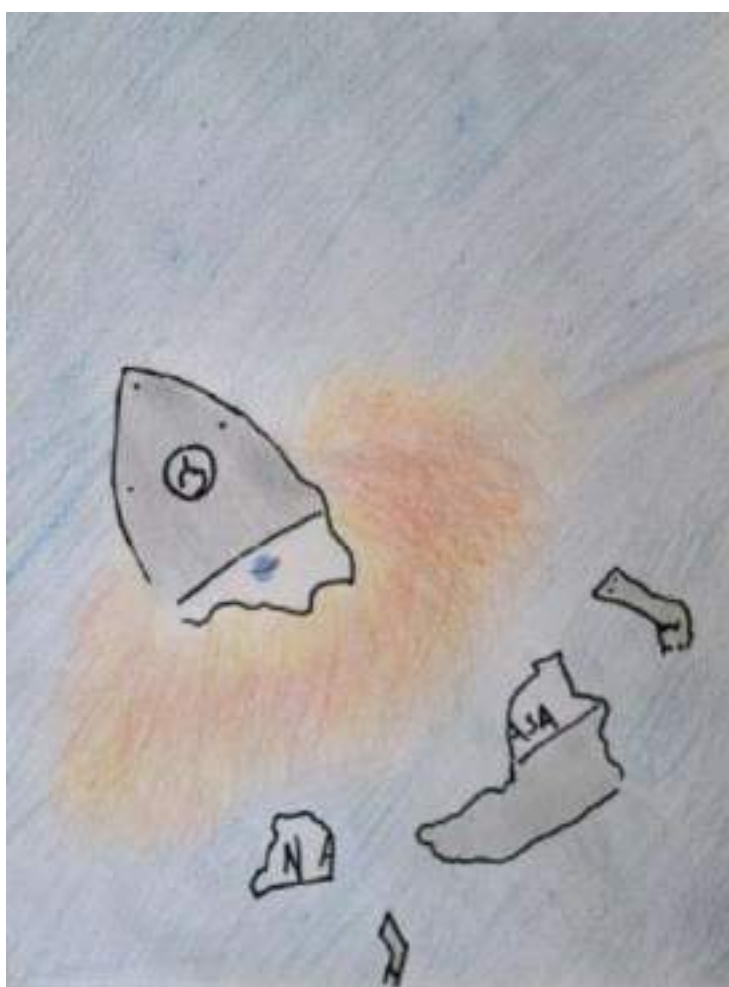
El govern va voler destruir la pedra i els virus beneficiosos que hi havia en aquesta, però cap manera funcionava: cremant-la, fent-la bocins, amb material nuclear... Llavors, van decidir tornar-la a enviar a Mart en un nou coet.

Tot estava ja preparat per tornar la pedra a Mart. El coet va començar a alçar-se. La Clara i el Miguel, tristos i preocupats, van aconseguir apropar-se al lloc de l'enlairament. No es podien creure el que estaven veient. El coet va començar a volar i quan va passar l'atmosfera, van veure una gran llum. Minuts després, van començar a veure moltes llums brillants. Més tard, van veure com queien restes del coet i de la pedra. El Miguel i la Clara no entenien res.

Al cap d'uns dies, van descobrir que el que havia passat és que la pedra, en creuar l'atmosfera, va sobreescalfar-se i va explotar, juntament amb el coet. D'aquesta manera, tots els virus beneficiosos van caure sobre les capes de l'atmosfera de la terra, alliberant-la de tota la seva contaminació.

Finalment, la Clara i el Miguel es van alegrar de poder trobar una solució per la contaminació del planeta terra. Alhora, se sentien tristos perquè no van poder investigar i descobrir més coses sobre la pedra.

Conte contat, conte acabat.